

Stylized black and white geometric symbols arranged in a horizontal line, resembling a decorative header or a form of ancient script.

Stylized black and white geometric symbols arranged in a horizontal line at the bottom of the page, mirroring the header's style.

252

אגדות הכּוּשִׁים

לִי יִשְׂרָאֵל.

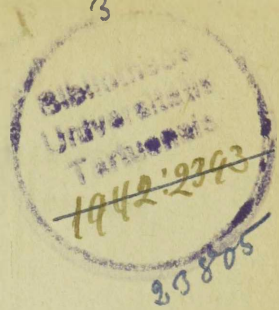
מִרְגּוּם א. בן-אזורי.

הוצאת 'ברקאי' ורשה.

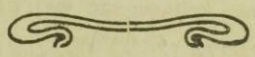
ת * ר * פ * ג — 3 * 2 * 9 * 1

הממכר בחברת 'צנטרל' ורשה, נובל-יפקי 7.

ת כ ן ה א ג ד ו ת :

3	סבולנה, ידידת האלים
9	מדוע המתים אינם קמים לתחיה
12	אימנא והעקרה
14	מעשה באויל ומלך-הסהו
26	מדוע האל עורנו חי
29	מלכת אהגר.
40	אשף המישור
47	צפור הפלאים
55	חוטב-עצים שהרגיו את תושבי היער
57	הארנב וצב-השריון
61	עור הברדלס
66	הקמע
70	מדוע הקופים אינם בונים להם בתים
76	עלית הרגל למכה

סבולנה, ידידת־האלים.

אנשי מהקוניי עסקו בחרישת הבצה והגבעה.
שדותיהם הכניסו להם במשך הרבה שנים יבול בשפע
רב. אולם באחד הימים אמרו האלים:
„הלא עול הוא, שהאנשים אינם מקריבים לנו כל
קרבו“.

וכאשר חרשו ונטעו האנשים בשנה הבאה, לא
הצמיחה להם האדמה כל צמח. ויהי רעב כבד מאד
בארץ.

ויסעו משם האנשים ויבאו אל מקום אחר. ויזרעו
שם כל זרע למינהו — אולם האדמה לא הצמיחה מאומה.
אז הלכו האנשים לצוד ציד; וברדפם אחרי צידם,
הגיעו אל המקום אשר משם יצאו. ויראו לתמהונם
הגדול, כי הכל שם פורת. וישמחו האנשים בלבם ויאמרו
איש אל אחיו:

— נשובה אפוא אל המקום הזה.
אולם באמרם לשבר קנה־נפת למץ אותו, לא

נִשְׁבַּר הַקֶּנֶה; וְגַם תְּפוּח־הָאֲדָמָה לֹא נֶעְקַר וְהַבְּנֵה לֹא
נִקְטְפָה. וַיַּחְמֵהוּ הָאֲנָשִׁים אִישׁ אֶל אָחִיו וַיֹּאמְרוּ: „מַה
זֶה הִיָּה לָנוּ?”

וַהֲנֵה יֵצֵא אִימָנָא * וְכֹל הָאֱלִים אָמוּ מֵהַיַּעַר הַקָּרוֹב
וַיֹּאמֶר:

— מִי הִרְשָׁה לָכֶם לָבֹא הֵנָּה וְלִשְׁלַח יְדְכֶם בְּפִלָּא מִי
הִרְשָׁה לָכֶם לִשְׁבֹּר קֶנֶה־נֶפֶת וְלַגְעַת בְּתְפוּח־הָאֲדָמָה? הוּא,
כְּפוּי־טוֹבָה, הֶעֱלֹו מִזֶּה!

אִז נִבְהָלוּ הָאֲנָשִׁים מְאֹד וַתְּהִי מְהוּמָה גְדוֹלָה
בֵּינֵיהֶם. וַיְפִילוּ אִישׁ אֶת אָחִיו בְּנוֹסֶם וַיְכּוּ רֹאשׁ בְּרֹאשׁ.
וְכַאֲשֶׁר שָׁבוּ אֶל בְּתִיָּהֶם וַיְסַפְּרוּ לְאַחֵיהֶם אֶת כָּל הַמוֹצָאוֹת
אוֹתָם, הִיָּה אָבֶל גְּדוֹל בְּכַפֵּר.

וַיְהִי בַיּוֹם הַשֵּׁנִי וַתִּלְכְּנָה הַנָּשִׁים אֶל הַיַּעַר לְאֶסֶף
עֲנָפִים וְלְאֶגְדָּם לְאֶגְדוֹת. וַתְּבֹאנָה הַנָּשִׁים אֶל עֵץ אֶחָד,
אֲשֶׁר מִתּוֹכוֹ נִטְף דְּבֶשׁ. וַיְהִי בְשִׁלְחָם אֶת יְדֵיהֶם לְתוֹךְ
הַחֹר שִׁמְתוֹכוֹ נִטְף הַדְּבֶשׁ, כְּדִי לְהוֹצִיא מִתּוֹכוֹ אֶת
חֵלּוֹת־הַדְּבֶשׁ, וַתִּשְׁבַּר כָּל יַד שֶׁהִיָּתָה שְׁלוּחָהּ אֶל תּוֹכוֹ.
אִז נִשְׂאוּ כָּל הַנָּשִׁים אֶת קוֹלָן בְּבִכִּי, וַתַּעַל צַעֲקוֹתָן עַד
לְבַב־הַשָּׁמַיִם.

„אוֹיָה לָנוּ, הַגְּדַמּוֹת! — צַעֲקוּ הַנָּשִׁים, — אוֹיָה לָנוּ,
הַגְּדַמּוֹת!” — וּבְשׁוֹבָם אֶל־הַכֶּפֶר, נִקְהָלוּ כָּל הָאֲנָשִׁים וַיִּזְעֲקוּ
גַם הֵם יַחַד אֶתָּן: „אוֹיָה לְגַדְמּוֹת! אוֹיָה לְגַדְמּוֹת!” וַיְפִילוּ

גֹּרֵל, וַיִּדְעוּ בְשֻׁלְמָה בָּא עֲלֵיהֶם הַנְּגָף. וְכַאֲשֶׁר הִפִּילֹו
גֹּרֵל בַּפֶּעַם הַשְּׁנִית, הוֹדִיעוּ הַקּוֹסְמִים, כִּי אֶחָד מִקְרֵב
הָעָם מְחֻיָּב לָלֶכֶת אֶל הַיַּעַר הַקְּדוֹשׁ לְהִקְרִיב קִרְבָּן
לְאֱלֹהִים. אִזּוּ נִפְלַ פָּחַד גְּדוֹל עַל הָאֲנָשִׁים, כִּי יֵרְאוּ לַגִּשְׁת
אֶל הָאֱלֹהִים.

וַיְהִי כַּאֲשֶׁר הִגִּיעַ הַלַּיְלָה וַיֵּצְאוּ כָל הָאֲנָשִׁים אֶל
מַחוּץ לְכַפָּר, וַיִּפְרְשׂוּ אֶת יְדֵיהֶם אֶל הָאֱלֹהִים אֲשֶׁר בַּיַּעַר,
וַאִישׁ אֶחָד עָמַד וַיִּפְלֵל:

”אָנָּה, אֵימָנָה וְכָל יֵתֵר הָאֱלֹהִים, חוּסוּ נָא וּרְחַמוּ
עָלֵינוּ! אֲנַחְנוּ חַפְצִים לְשִׁלֹּחַ לָכֶם אֶחָד מֵאֲתָנּוּ. מִי
אִפּוֹא הָאִישׁ, אֲשֶׁר עָלָיו לַגִּשְׁת אֲלֵיכֶם?

אֲחֵרֵי־כֵן הִפִּילוּ גֹרֵל בַּפֶּעַם הַשְּׁלִישִׁית, וְהַקּוֹסְמִים
הוֹדִיעוּ:

”סְבוּלָנָה תִּלְךְ אֶל הַיַּעַר הַקְּדוֹשׁ לְהִקְרִיב קִרְבָּן.”
וַחֲאֵמֶר סְבוּלָנָה:

— אֲנֹכִי אֶלְךָ!

וַיִּשְׁכְּימוּ הָאֲנָשִׁים כַּעֲלוֹת־הַשַּׁחַר וַיֵּלְכוּ לְלוֹת אֶת
סְבוּלָנָה אֶל הַיַּעַר הַקְּדוֹשׁ. וַיְהִי בְּבֹאֵם אֶל קִצֵּה הַיַּעַר
וַיִּשְׁבוּ שָׁם, כִּי לֹא עָרְבוּ אֶת לֶבָם לָבֹא אֶל תּוֹכּוֹ. וְרַק
סְבוּלָנָה עָמְדָה תַּחְתָּהּ בְּקוֹמָה זְקוּפָה וַתַּחַל לְשִׁיר:

אֲנִי סְבוּלָנָה, אֲנִי סְבוּלָנָה,

בַּת־הָעֲרָבָה אֲנֹכִי.

קִרְבָּה לְאֱלֹהִים וּבּוֹטָחָה בְּאֱלֹהִים,

כִּי בִי הַקּוֹסְמִים בְּחָרוּ,

והאלֵים גם הם בִּי בָּחֲרוּ.

ובְכַלּוֹתֶהָ לְשִׁיר בָּאָה לְתוֹךְ הַיַּעַר. הָעֵצִים לֹא נָעוּ,
וְהַעֲנָפִים וְהַבָּדִים נִכְפְּפוּ אַחֲרֵינִי בְעֵבְרָה בִּינֵיהֶם.
וּתְלַךְ סְבוּלָנָה בַיַּעַר עַד בָּאָה אֶל מְקוֹם אֶחָד,
אֲשֶׁר שָׁם נִקְהָלוּ הָאֱלֹהִים. הִסְבִּירוּ לָהּ אִימָנָא וַיִּתֵּר
הָאֱלֹהִים פָּנִים וַיֹּאמְרוּ אֵלֶיהָ:

— אֵיךְ זֶה עָרַבְתְּ אֶת לֶבְךָ לְבֹא אֵלֵינוּ, בַּעַת אֲשֶׁר
אֲנֵשִׁים אֲמִיצִים לֹא מִצְאוּ דִי־אִמֶץ בְּלִבָּם לָגֶשֶׁת אֵלֵינוּ?
וּתַעַן סְבוּלָנָה וּתְאֹמַר:

— עָלֵי יֵצֵא הַגּוֹרֵל.

— אֲמַנֵם כֵּן, הַנְּעִרָה, עָלֶיךָ יֵצֵא הַגּוֹרֵל, — אָמְרוּ
אֵלֶיהָ הָאֱלֹהִים: — וַיִּפֶּה הוּא שִׁירְךָ שְׁשֵׁרֶת בְּלִכְתָּךְ. וְעַתָּה
הַגִּידִי לָנוּ מַה שְּׂאֲלָתְךָ.
וּתְאֹמַר סְבוּלָנָה:

— אֲנִי בְּאֵתִי הִנֵּה לְהַקְרִיב לָכֶם קָרְבָּן וּלְבַקֵּשׁ
מִכֶּם, כִּי לֹא תַחְתַּאנְפוּ בְעַמִּי. עֲשׂוּ־נָא עִמָּנוּ חֶסֶד, הָאֱלֹהִים,
וְגַם אֶתְּהָ, אִימָנָא הַטּוֹב!

אֲזַ הוֹרוּ לָהּ הָאֱלֹהִים מְקוֹם לְשִׁבְתַּת עָלְיוּ, וַיְבָרְכוּ
אוֹתָהּ וַיֹּאמְרוּ לָהּ: — מַה חִפְצְכֶם אִפּוֹא? הֲלֹא אֶת הַדּוֹרָה
וְאֶת תְּנוּבַת־הַבְּצָה וְאֶת הָאֲבִטִיחִים וְאֶת הָאֲרוֹז וְכֹל טוֹב
הָאָרֶץ נָתַן נָתַן לָכֶם. עוֹד מָעַט וְקָרְאֵנוּ לְבְנֵי־הָאֱלֹהִים שְׁלָנוּ
וְהוֹצִיאוּ אֶת כָּל הַטּוֹב הַזֶּה אֶל מַחוּץ לַיַּעַר, כִּי אֲסוּר
לְאִישׁ בְּלַעַד־יָד לְבֹא אֶל הַיַּעַר הַקְּדוֹשׁ הַזֶּה. שְׁמְעֵי נָא

אִפָּא, הַנְּעֵרָה: שֵׁם בְּקִצֵּה־הַיַּעַר יִנְיָחוּ בְּנֵינוּ אֶת כָּל הַטּוֹב,
וְאֶת תַּחֲלָקֵי אוֹתוֹ בֵּין אַחִיד בְּכֶפֶר.

וַיָּבֵאוּ בְּנֵי־הָאֱלִים וַיַּעֲמִסוּ עַל שַׁכְּמָם אֶת הַדּוֹרָה
וְאֶת כָּל תְּנוּבַת־הַבְּצָה וְאֶת הָאֲבֹטִיחִים וְאֶת הָאֲרוֹז וְאֶת
כָּל הַטּוֹב אֲשֶׁר נָתַנוּ הָאֱלִים לְאֲנָשֵׁי־הַכֶּפֶר.

וַתֵּלֶךְ סְבוּלָנָה בְּרֹאשׁ וּבְנֵי הָאֱלִים אַחֲרֶיהָ וַיִּנְיָחוּ
הַכֹּל מִחוּץ־לַיַּעַר.

אָז נָתַנוּ כָּל הָאֲנָשִׁים אֶת קוֹלָם בְּשִׁיר:

סְבוּלָנָה הַבִּיָּאָה לָנוּ יֵשַׁע,

בַּת־הָעֶרְבָה הַבִּיָּאָה לָנוּ יֵשַׁע.

הֲלֹךְ הֲלָכָה אֶל הַיַּעַר הַקָּדוֹשׁ,

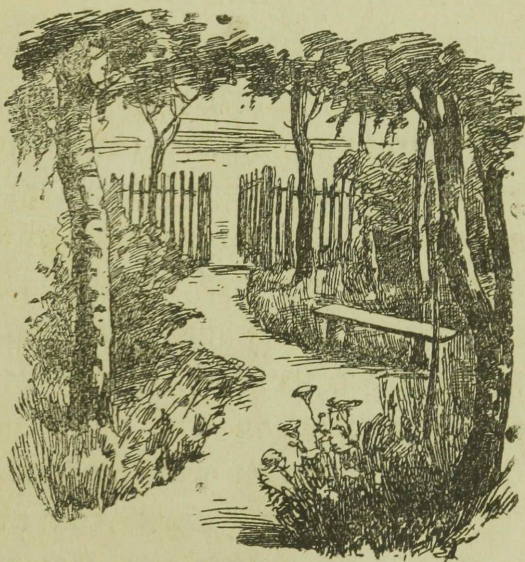
וְאִי־מֵנָּא וְכָל הָאֱלִים שָׁמְעוּ לְתַחֲנֹתָהּ.

וַתֵּשֶׁב אַחֲרֵי־כֵן סְבוּלָנָה אֶל הַיַּעַר הַקָּדוֹשׁ, כִּי כֵן
צִוּוּ עָלֶיהָ הָאֱלִים לָשׁוּב. אָז דִּבְרוּ אֵלֶיהָ הָאֱלִים לְאֹמֵר:
— כֹּה תֹאמְרֵי לְאַחִיד: אַתֶּם חָטֵאתֶם לְאֱלִים, כִּי
אֶת הַשָּׂדוֹת זָרַעְתֶּם וַתִּקְצְרוּ מִבְּלֵי אֲשֶׁר כִּבְדַּדְתֶּם אוֹתֵנוּ
מֵהוֹנָכֶם. הִידַעְתֶּם, מִי עָצַר בְּעַד הַדּוֹרָה מִצְמַח? וּמִי
עָצַר מִצְמַח בְּעַד תְּפוּחֵי־הָאֲדָמָה וּבְעַד הַבְּנֹנּוֹת וּבְעַד
הָאֲרוֹז? וּמִי הִפְרִיעַ בְּעַדְכֶם בְּבִאֲכֶם לְצוּד צִיד וְהַכְּלָבִים
רָדְפוּ אֶת הַחַיּוֹת שִׁלָּנוּ עַד לְתוֹךְ הַבְּצוֹת? אִיךָ זֶה
עֲרַבְתֶּם אֶת לִבְכֶם לְאַסֹּף אֶת תְּנוּבַת־הַשָּׂדוֹת מִבְּלֵי שֶׁאֵל
אֶת פִּינוּ? אֲנֹכִי, אִי־מֵנָּא הַבּוֹרָא, וְכָל הָאֱלִים גִּמְלָנוּ
לָכֶם טוֹב וְכִמוּ בְּנִים נַחֲשַׁבְתֶּם לָנוּ, וְאַתֶּם לֹא הִקְרַבְתֶּם

לָנוּ כָּל קָרְבָּן. הַגִּידִי אִפּוּא, הַנְּעֶרָה, הָאֵם צָדְקָנוּ בְּמִשְׁפָּטָנוּ,
אִם לֹא?

— הֵהּ, אִימָנָא וְכָל הָאֱלִים! — קִרְאִי הַנְּעֶרָה, — לָכֶם
הַצְדָּקָה וְלָנוּ בִשְׁתֵּי־הַפָּנִים.

— בֵּן הַדְּבָר! — אָמַר אִימָנָא אֶל סְבוּלָנָה, — וְהִנְנוּ
מְאֻשְׁרִים עִתָּהּ, כִּי יִתְפַּלְּלוּ שׁוֹב הָאֲנָשִׁים אֵלַינוּ. וְעִתָּה
יָבֹאוּ גַּא אַחֲרֶיךָ בְּסֻלִּים וּבְשֻׁקִים לְאַסֹּף אִכְלָ כָּכָל אֲשֶׁר
יִוָּכְלוּ שְׂאֵת עַל רִאשָׁם. וְאַתָּה, הַנְּעֶרָה, תִּהְיִי מִן הַיּוֹם
הַזֶּה וְהִלָּאָה לְמַלְכָּה לְאֲנָשֵׁי־מִהַקּוּיִנִּי.

מדוע המתים אינם קמים לתחיה.

הִידְעַתֶּם אֵיכָה הָיָה הַדְּבָר? אִימָנָא בְּרָא אֶת הָאָדָם, וְכַגְדֵּל חֶסֶדוֹ אָמַר אֵל לָבוֹ: אֵינְנִי חַפֵּץ, כִּי כְּאֲשֶׁר יָמוּתוּ בְּנֵי-הָאָדָם, לֹא יָקוּמוּ עוֹד לְתַחִיָּה, כִּי אִם שׁוֹב יָשׁוּבוּ לְחַיִּים חֲדָשִׁים אַחֲרֵי מוֹתָם.

וַיְהִי כְּאֲשֶׁר בְּרָא אִימָנָא אֶת בְּנֵי-הָאָדָם וַיְבִיֵאֵם אֶל מְקוֹם אֶחָד לְשִׁבְתָּם שָׁם. וְהוּא עֲצָמוֹ נִשְׂאָר בְּמִשְׁכְּנוֹ, כִּי רַבָּה הָיְתָה עוֹד הָעֲבוּדָה אֲשֶׁר לְפָנָיו. אִזּוּ בְּרָא אֶת הַזְּקִית* (וְאֵת הָאוֹרֵג**) וַיִּמְצְאוּ שְׁנֵיהֶם חֵן בְּעֵינָיו. אֲמָנָם הֵם לֹא הִשְׁבִּיעוּ אֶת כָּל רְצוֹנָו, כִּי אַחֲרַי אֲשֶׁר בִּלְהָ אֲתָם שְׁלֹשֶׁת יָמִים, הַכִּיר לְדַעַת, כִּי לְאֶחָד כְּמוֹ לְשֵׁנֵי חֶסְרָה הַשְּׁלֵמוֹת. אוּלָם בִּיחוד חֶסְרָה הַשְּׁלֵמוֹת לְאוֹרֵג. זֶה דְּבַר הַרְבֵּה דְבָרִים, שָׁקַר וְאֲמֵת, אוּלָם דְּבַר־הָאֲמֵת הָיוּ מְעֻטִים, וְדְבַר־הַשָּׁקֶר—הַרְבֵּה מְאֹד. וְכַאֲשֶׁר הִתְבּוֹנֵן אֶל הַזְּקִית, הַכִּיר לְדַעַת, כִּי שְׂכָל בְּהִיר לָהּ וְכֹל דְּבַר־הָאֲמֵת, בְּלִי אֲבָק שָׁקֶר. וַיֹּאמֶר אֵלָה בַּיּוֹם הַרְבִּיעִי אֶל הַזְּקִית:

— לְכִי אֶל הַמְּקוֹם שֶׁשָּׁם הוֹשַׁבְתִּי אֶת בְּנֵי-הָאָדָם אֲשֶׁר בְּרָאתִי וְאֲמַרְתְּ אֲלֵיהֶם: כֹּה אָמַר אִימָנָא: אֵל תַּעֲצֹבוּ וְאֵל תִּבְכוּ! כִּי הִנֵּה גַם אַחֲרַי מוֹתְכֶם תִּקְוֹמוּ לְתַחִיָּה. כָּל אִישׁ אַחֲרַי מוֹתוֹ—כֵּן תֵּאמְרֵי לָהֶם—יָקוּם שׁוֹב וְחִיָּה!
וַתֹּאמֶר הַזְּקִית: טוֹב, אֲנִכִּי אֶלְדִּי!

והאורג נשאר על־יד אימנא.
 ותלך הזקית לאט־לאט. וכאשר השקיף אימנא אל
 הארץ, ראה והנה הזקית צועדת לאט־לאט, כי כן דרכה
 תמיד בלכתה וכי תדבר את דבריה, תדבר לאט־לאט.
 ויתעצב אימנא אל לבו, כי ראה את עצבון
 בני־האדם על היותם נכונים תמיד לקראת המות.
 ויאמר אימנא בלבבו בהביטו אל הזקית:
 — הו, ברִיה עֲצֵלָה, האם לא תוכלי להחיש
 את פעמיך? — ויחר בה אפה עד להשחית.
 אולם מהר שככה חמתו, כי בהביטו לארץ ראה
 והנה הזקית באה סוף־סוף אל האנשים. ובהטותו אזנו
 לשמע את דבריה — והאורג עמד אז על־ידו — שמע את
 קולה בדברה אליהם. באמת אך החלה לדבר, כי הזקית,
 כמו שידוע לכם, איננה ממהרת כל־כך לדבר:
 — כה אמר אלי — כה אמר אלי — כה אמר אלי...
 וכן חזרה בלי־הרף על דבריה: „כה אמר אלי”, עד
 כי נתן עליה אלה בקולו:
 — הלעולם לא תחדלי מחזור על המלים האלה?
 פתאם ראה והנה האורג פרש קצת את כנפיו, כאלו
 היה בחפצו לעוף. וישאל אותו אימנא:
 — לאן אתה חפץ לעוף?
 ויען האורג:
 — לשום מקום... רק לסור הצדה אני רוצה... הלא
 תרשה לי?

ויען אימנא ויאמר: — טוב הדבר.
 אולם בטרם שהספיק אימנא להתבונן על סביבותיו,
 והאורג התרומם באויר ויעף במהירות גדולה כלפי
 ארצה — הלא צפור הוא — עד כי עמד בקרף עין בין
 האנשים, — ואימנא לא הספיק לעצר בעדו. והוא ירד
 ארצה ברגע שהזקית דברה אל האנשים בפעם העשירית
 ובפעם האחת-עשרה: „כה אמר אלי — כה אמר אלי“...

אז קרא האורג:

— מה דבר אלינו אימנא? הלא כה דבריו אלינו:
 „האנשים אחרי מותם ימקו ויבלו כשרשי האהל ולא
 יקיצו לנצח“.

הזקית הביטה אליו בחרדה ותקרא:
 — מה תדבר, שקרן? הלא כה אמר אלינו — כה
 אמר — כה אמר אלינו... „אחרי מותם — יקומו בני-האדם
 לתחייה!“

אולם האנשים לא שמעו עוד את דבריה. כי
 כאשר אך הוציא האורג את דברי-השקר מפיו, רצו
 מיד כלם נבהלים ונדהמים לכל עבר ויעבירו את
 שמועת-השוא בין אחיהם, כי אחרי מותם לא ישבו
 עוד לתחייה.

ועד היום הוה תדבר הזקית את דבריה:

כה אמר אלי — כה אמר אלי“...

ובני-האדם מתים ואינם שבים לתחייה.

אימנא והעקרה.

לפנים היתה אשה עקרה, לא היה לה ולד. ויהי היום ותאמר האשה בלבה: „אלכהנא לדרש באל אימנא. ותלך אל היער, אשר בו שוכן אימנא. ויהי בבאה ותשאל למשכן האל וכאשר יצא אליה אימנא מבין העצים, אמרה אליו: — אימנא, עגני

— מה שאלתך? — שאל אימנא את האשה.

ותען האשה ותאמר:

— הגה עקרה אנכי, והנני שואלת מעמך בן.

ויאמר אליה אימנא:

— שובי ולכי לך; והיה בפגושך חיה קטנה ולקחת

אותה בידך.

— וזהו כל הדבר? — שאלה האשה את אימנא.

— ויען האל ויאמר: — כדברך בן הוא.

ותלך האשה אל אחותה הצעירה. ותרא בבאה כי

ילדי אחותה משחקים בטיט. והילדים עוֹדִם קטנים, לא

יבינו מאומה. אז קם ילד אחד ויקרב אליה. ותדחה אותו

האשה מעל פניה ותאמר: לך־לך מזה, ואל תלכלכני בטיט.

אז לקחה האם את בנה אל תוף חיקה ותגקהו

מהטיט אשר עליו. ותספר לה אחותה הבכירה על־דבר

היותה אצל אימנא ואת דברו אשר דבר לה.

ותאמר הצעירה לבכירה:

— אַם כּוּן וּדְי יִהְיֶה לָךְ בֶּן בְּקָרוּב.
 וּתְחַפֵּה הָאִשָּׁה לְבֶן בְּמִשְׁךָ כָּל הַשָּׁנָה. וּכְאִשֶּׁר מְלָאָה
 הַשָּׁנָה, שָׁבָה אֶל אִימְנָא. וַיֹּאמֶר אֵלֶיהָ הָאֵל:
 — לָמָּה זֶה בָּאת אֵלַי שׁוֹב?
 וַתַּעַן הָאִשָּׁה אֶת אִימְנָא וַתֹּאמֶר:
 — מִדּוּעַ אֵין לִי עוֹד בֶּן?
 וַיֹּאמֶר אֵלֶיהָ אִימְנָא:
 — הָאֵם לֹא פָגַשְׁתְּ אֶת הַחֲתִיָּה הַקְטָנָה, אֲשֶׁר
 אָמַרְתִּי לָךְ?
 וַתַּעַן הָאִשָּׁה: — לֹא פָגַשְׁתִּי.
 וַיֹּאמֶר אֵלֶיהָ אִימְנָא:
 — לֹא, כִּי פָגַשְׁתְּ אֶת הַחֲתִיָּה הַקְטָנָה; אָבֵל לֹא לָקַחְתְּ
 אוֹתָהּ בְּיַדְךָ.
 — הִנֵּךְ טוֹעָה, אִימְנָא, לֹא פָגַשְׁתִּי כָּל חַיָּה. — אָמְרָה
 שׁוֹב הָאִשָּׁה. אֲזַי אָמַר אֵלֶיהָ אִימְנָא:
 — שְׁמַעֵי אִפּוּא! בְּבֹאֲךָ אֲזַי אֶל אַחֻוּתְךָ, שְׁחַקֵּי
 הַיְלָדִים בְּטִיט, וְאֶת לֹא שָׁמַתְּ אֶת לְבָבְךָ אֵלֵיהֶם וַתִּדְחִי
 אֶת הָאָחֻד מֵעַל פְּנֵיךָ. וַתֹּאמֶר הָאִשָּׁה:
 — הָאֵם הַיְלָד הוּא חַיָּה? וַיַּעַן אוֹתָהּ אִימְנָא וַיֹּאמֶר:
 — הָאֵם הַיְלָד אֵינְנוּ נִפְש־חַיָּה? הֲלֹא אִמּוֹ לָקַחְתָּ
 אוֹתוֹ עַל זִרְעוֹתֶיהָ, מִבְּלֵי שֵׁים־לֵב לָזֶה שֶׁהוּא מְלַכְכֶּךָ.
 לָכֵּה יִרְחַשׁ אֶהְבָּה לַיְלָדִים; וְאוּלָּם בְּלִבְךָ אֵין אֶהְבָּה.
 וַתִּשָּׁב הָאִשָּׁה בְּעִגְמַת נִפְשָׁה כַּל־עֲמַת שְׁבָאָה.

מַעֲשֵׂה בְּאוֹיֵל וּמַלְךְ-הַסְּהַר:

לְפָנַי חַי בְּחֹר צְעִיר לַיְמִים, מְרִילֵי שְׁמוֹ. וְלוֹ אַחִים
צְעִירִים מִמֶּנּוּ. אֶת שְׁמוֹתֵם לֹא אֲגִיד, כִּי זֶה לֹא נוֹגֵעַ
לְכֶם כְּלָל. וּמְרִילֵי זֶה עֶזֶר לְאִמּוֹ בַּעֲבוּדָתָהּ. אוֹלָם בְּכָל
מַעֲשָׂיו וּדְבוּרָיו הָיָה אוֹיֵל וְכֵן הָיָה כָּל הַיְמִים. הַגֵּה,
לְמִשְׁלָל, כְּאֲשֶׁר בְּשִׁלְהָ אִמּוֹ פַּעַם אֶת הָאֶכֶל, אָמַר אֵלָיָה:
— אִמִּי, מֵאִין בָּאָה הָאֵשׁ?

כִּי הֲלֹא תָמִיד נִקְרָו בְּמַחֲוֹ רַעֲיוֹנוֹת אוֹיְלִים כְּאֵלֶּה.
— בַּעַר! — קָרָאָה הָאֵם, וּתְשַׁלֵּךְ גְּזֵר־עֵץ אַחֲרָיו. וְאַחֲרֵי
הַצְעִירִים לָעָגוּ לוֹ:

— רְאוּ גַם רְאוּ: מִי בָרָא אֶת הָאֵשׁ מִבְּקֶשׁ הוּא
לְדַעַת, הָאוֹיֵל!

אוּ פַּעַם אַחַת, לְמִשְׁלָל, קָרָה מְקָרָה כְּזֹה: הוּא נִשְׂא
הַבֵּיתָה עַל שִׁכְמוֹ צְרוּר־בִּנְנוֹת, וַיַּעֲמֵד לְפָתַע בְּחֻצֵי-
הַדֶּרֶךְ. וּכְאֲשֶׁר בָּאוּ אָחִיו עַד הַמְּקוֹם שֶׁעָמַד שָׁם וַיִּשְׁאַלוּ
אוֹתוֹ:

— לָמָּה זֶה תַּעֲמִיד דָּם, הָאוֹיֵל?
— רוּצָה אֲנִי לְדַעַת — עָנָה מְרִילֵי: — אֵיפֹה שׁוֹכֵן
מַלְךְ-הַסְּהַר?

— מַלְךְ-הַסְּהַר? — תָּמָהּוּ אָחִיו, וַיִּקְרְאוּ בְּצִחּוֹק אֶל
אִמָּם: — אִמֶּנּוּ, אֲמַרִי לְאוֹיֵל אֵיפֹה שׁוֹכֵן מַלְךְ-הַסְּהַר!
מִי? — שְׁאַלְהָ הָאֵם.

— מֶלֶךְ־הַסְּהַר! — עָנוּ הַנְּעָרִים מִתּוֹךְ צָחוּק.
 — מִי הוּא זֶה מֶלֶךְ־הַסְּהַר, וּמִי שָׂאֵל זֹאת?
 וַיִּצְחֲקוּ הַנְּעָרִים צָחוּק גָּדוֹל וַיִּרְעוּ:
 — מִי שָׂאֵל זֹאת? הָאוֹיֵל שָׂאֵל! כִּי הֲלֹא מִשְׁתוֹקֵק
 הוּא לִירְאוֹת אֶת מֶלֶךְ־הַסְּהַר.
 אִזְ סִטְרָה לֹא אָמוּ בְּחֻזְקָה עַל לִחְיוֹ, עַד כִּי
 הִתְהַפֵּךְ כַּמַּעֲט עַל רֵאשׁוֹ. וְעוֹד הִרְבֵּה מְקָרִים כְּאַלֶּה
 קָרוֹ אוֹתוֹ, — וְאִבּוֹתָיו נֶאֱנַחוּ מֵרַב צַעַר: „נַעַר זֶה לֹא־
 יוֹצֵלֵחַ הוּא לְשׁוֹם דְּבַר“. וְכֹל דְּבָרֵי־מוֹסֵר וְתוֹכְחָה הָיוּ
 לִלְא־הוֹעֵיל.

אוֹלָם אֶת הָאוֹלֵת הַיּוֹתֵר גְּדוֹלָה עָשָׂה פַּעַם בַּעַת
 שְׁעָקְרוּ בְּנֵי־הַבַּיִת קוֹלוֹקְסִיּוֹת* מִתּוֹךְ הָאֲדָמָה. לִפְתָּע
 נִשְׁמַע קוֹלוֹ בְּתְרוּעַת גִּיל:

— יִקְחֵנִי הָאֵפֶל, מַה יָפוֹת הֵן הַקוֹלוֹקְסִיּוֹת הָאֵלֶּה!
 אֲחִיו רָקְעוּ בְּרִגְלֵיהֶם וַיִּקְפְּצוּ כְּאֵילִים בְּשִׂמְעָם אֶת
 דְּבָרָיו הַמְּעוֹרְרִים צָחוּק. וְאָמוּ חֲשָׁבָה בְּלִבָּהּ: „הֵן גְּדוֹלָה
 הָאוֹלֵת הַזֹּאת מִרְעִיוֹנוֹ עַל מֶלֶךְ־הַסְּהַר“. וְהֵם לֹא יָדְעוּ,
 כִּי מֶלֶךְ־הַסְּהַר עוֹמֵד בְּרִגְעַ הַזֶּה קָרוֹב לָהֶם תַּחַת עֵץ
 וְרוֹאֶה אֶת כָּל זֶה. וְכַאֲשֶׁר אָמַר מְרִילִי, כִּי צוֹחֲקִים
 הֵם מִחֲסֵר־דַּעַת, יַעַן כִּי אֶפְשָׁר מְאֹד שְׁגַם הַקוֹלוֹקְסִיָּה
 תִּהְיֶה יָפָה, — אָמַר מֶלֶךְ־הַסְּהַר בְּלִבוֹ: „הַנַּעַר הַזֶּה מוֹצֵא
 חֵן בְּעֵינַי, וְגַם צָדֵק בְּדְבָרָיו“. וְכַאֲשֶׁר גָּעְרָה בּוֹ אָמוּ

* פק עות.

ואֲחִיו הוֹסִיפוּ לְקַרֵּא אוֹתוֹ „אָוִיל” וְלִסְטֹר אֶת חֲטָמוֹ,
הַתְּרַגּוּ מְרִילֵי מְאֹד וַיִּקְרָא:

— עֵתָה אֲרָאָה לָכֶם, כִּי אֲמַנֶּם לֹא כְדַבְּרֵיכֶם כֵּן הוּא!
וּכְאֲשֶׁר הִלְכוּ מִזֶּה כְּלָם, לָקַח בְּיָדוֹ צִמַח אֶחָד
וַיִּשֶׂם אוֹתוֹ לְתוֹךְ חוֹר אֲשֶׁר בְּעֵץ אֶחָד וַיֹּאמֶר בְּלַחֲשׁ:
„הִיָּה לְבֶן־אָדָם”.

וּבְבֹאוֹ אֶל הַמְּקוֹם הַהוּא בַּיּוֹם הַשֵּׁנִי, כִּכְר מִצָּא
יֵלֵד בַּמְּקוֹם הַצִּמַח. וַלְמָן הַיּוֹם הַהוּא הִבִּיא בְּחֻשָּׁאֵי
לְיֵלֵד מִכָּל אֶכָּל אֲשֶׁר בְּשִׁלְהָ אָמוֹ, עַד כִּי שָׁאֲלוּ אוֹתוֹ
אֲבוֹתָיו בַּיּוֹם אֶחָד:

— מִדּוּעַ זֶה תִּבְרַח תָּמִיד עִם הָאֶכָּל מִהַבַּיִת? לָאֵן
תִּשָּׂא אֶת הָאֶכָּל, וּמִדּוּעַ זֶה פְּנִיךָ רְעִים כְּלִכְפֹּךְ?
— אֲנִי אוֹכֵל תָּמִיד אַחֲרֵי־כֵן — עָנָה מְרִילֵי. — וְהָאֵם
פְּנֵי רְעִים? אָנֹכִי לֹא יִדְעָתִי זֹאת.

וְהִנֵּה פַעַם אַחַת, בְּרוּצוֹ עִם הָאֶכָּל מִהַבַּיִת, הִלְכוּ
אַחֲרָיו אֲחָיו לְהִתְחַקֹּת עַל שְׂרָשָׁיו. וַיִּכְלִים אֲתָם לְצִיר
בְּדַמְיוֹנְכֶם מֵהַ גְּדוּלָּה הַיְתָה הַמְּהוּמָה שֶׁקָּמָה בַּבַּיִת
אַחֲרֵי שׁוּבָם.

— מַה? — צַעֲקָה הָאֵם. — הוּא הִלֵּךְ אֶל עֵץ שֶׁבַחֲוֹרוֹ
נִמְצָא יֵלֵד?

וְלֹא הֶאֱמִינָה לְמִשְׁמַע אֲזוּנֶיהָ.
— אֲמַנּוּ, — קָרְאוּ הָאֲחִים: — אַךְ אֲמַת בְּפִינוּ!
אִז הִלְכָה שָׁמָּה הַזְּקֵנָה בְּיַחַד עִם בְּנֵיהָ, וּבְרֹאוֹתָהּ,
כִּי אֲמַנֶּם נִכּוֹן הַדְּבָר, סִפְקָה כִּפְיָה כְּנוֹאֲשָׁה. וְעוֹד בְּאוֹתוֹ

הַלִּילָה, בְּשָׁעָה שְׁיִשׁוֹן אֶז מְרִילֵי אֶת שְׁנֹתוֹ, הִלְכָה עִם
בְּעֵלָה אֶל הָעֵץ, וַיְהִרְגוּ אֶת הַיֶּלֶד בְּקֶרְאָם: „מֶלֶךְ-הַסְּהַר,
הִנֵּה לְךָ יָלֵד!”

בְּיוֹם הַשְּׁנִי כִּפְאֶשֶׁר מֵצֵא מְרִילֵי אֶת הַיֶּלֶד מֵת, שָׁב
הַבֵּיתָה וַיִּבֶךְ בְּלֵי-הָרֶף.

— מְרִילֵי, לָמָּה תִּבְכֶּה?— שְׁאַלּוּ אוֹתוֹ בְּנֵי-הַבַּיִת.

— הָעֵשׂוֹן חָדַר לְתוֹךְ עֵינַי— עָנָה מְרִילֵי.

— שָׁב-לְךָ אִפּוֹא שָׁם בִּירְכַתִּי הַצְּרִיף!— אָמְרוּ אֵלָיו:—

הֲלֹא פֹה אֵין עֵשׂוֹן.

אוּלָּם הוּא לֹא חָדַל מִבְּכִי.

— וְלָמָּה תִּבְכֶּה עוֹד? הֲלֹא הָעֵשׂוֹן לֹא יִכְאִיב פֹּה

אֶת הָעֵינַיִם.

— בְּכִלְזֹאת— הֲלֹא רַק הָעֵשׂוֹן גָּרַם לְבְּכִי, — רָטַן

הַנַּעַר. אֶז נִהַם הָאֵב בְּחֻמָּתוֹ:

— גֵּשׁ הֲלֵאָה מִזֶּה, מֶלֶךְ-הַסְּהַר, בִּיחַד עִם הָעֵשׂוֹן

שְׁלִיךְ! בְּחֻצֵר יִתְגַּדֵּף הָעֵשׂוֹן.

וַבְּדַבְּרוֹ זֹאת הִשְׁלִיךְ אֶת הַכֶּסֶף הַחוּצָה וְגַם אֶת

מְרִילֵי דַחֵף אֶל מְחוּץ לְצְרִיף.

אֶז הִתְפָּרַץ הַנַּעַר בִּילְלָה מְרָה. וְהוּא לֹא יָדַע,

כִּי מִי־שֶׁהוּא מִתְבּוֹנֵן אֵלָיו, וּכְאֵלוֹ מְשִׁיב רֹוח. פִּתְאֹם

לָחַשׁ מְרִילֵי: עֲלֵה, הַכֶּסֶף, עֲלֵה לְמַעְלָה כְּחֵבֶת-הַדְּבִשׁ

אֲשֶׁר לְאָבִי עַת יִתְלָה אוֹתָהּ בְּחֻבֵל עַל עֵץ בִּיעַר אוֹ בְּעֶרְבָה.

מִיַּד הַתְּרוּמָם הַכֶּסֶף מֵעַל הָאָרֶץ וַיִּתְלָה עַל עֵץ.

אֶז אָמַר מְרִילֵי שְׁנִית:

— הכסא! עתה רוצה אני לעלות למעלה כחבית הדבש אשר לאבי עת יתלה אותה בחבל על עץ ביער או בערבה.

מיד עלה למעלה— ופתאם והנו יושב על הכסא.
אז אמר בפעם השלישית:

— הכסא! עלה אתי לרם ממעל לחבית הדבש אשר לאבי עת יתלה אותה בחבל על עץ ביער או בערבה.
מיד התרחק הכסא מן העץ ויתרומם למרום הרף ועלה, הרף ועלה— האח!

אולם מיד אחרי שקרה הדבר הזה יצאו אחיו מהצריף. ותארו בנפשכם, איך נבהלו בראותם את מרילי עולה למרום.

מיד החלו הנערים לקרא:

— אבינו! אמנו! מרילי עולה למרום!

— האם יצאתם מדעתכם?!— קראה האם, — איך אפשר הדבר, כי יעלה איש למרום? האם יש דרך המובילה שמה?

— צאי וראי בעיניך!— קראו הנערים.

הם מהרו החוצה, וכראותם איך הכסא ומרילי עליו מתנשאים במהירות גדולה למעלה, נשאו קול יללה.

אז פרשה האם את כפיה ותחל לשיר:

„מרילי, הוי, שובה אלי,

הלא בני אתה, שובה אלי,

הוי, שובה אלי, מרילי,

רִדְנָא אֶל אַמְדָּה, הוּי, שׁוּבָה!
וַיַּעַן מְרִיָּלַי וַיֹּאמֶר:

לֹא אָשׁוּבָה, אָמִי,

לֹא אָשׁוּבָה, אָמִי,

הַכּוֹת הַכִּית אֶת מְרִיָּלַי,

לֹא, לֹא אָשׁוּב אֲלֶיךָ."

אָז קָרְאוּ אֲלָיו אֶחָיו:

"שׁוּבָה אֲלֵינוּ, אָחֵינוּ,

שׁוּבָה אֲלֵינוּ, אָחֵינוּ,

הֲלֹא אָחֵינוּ אַתָּה, מְרִיָּלַי,

שׁוּבָה אֲלֵינוּ, הוּי, שׁוּבָה!"

וַיַּעַן מְרִיָּלַי וַיֹּאמֶר:

"לֹא אָשׁוּבָה, אָחִי,

לֹא אָשׁוּבָה, אָחִי,

אַתֶּם קָרְאתֶם לִי אוּיִל,

לֹא, לֹא אָשׁוּב אֲלֵיכֶם."

אָז הִתְחַנַּן אֲלָיו אָבִיו:

"הִנֵּה פֹה מְזוֹנָה, מְרִיָּלַי,

הִנֵּה פֹה מְזוֹנָה, מְרִיָּלַי,

אָבִיךָ מִתְחַנֵּן אֲלֶיךָ:

שׁוּבָה, הוּי, שׁוּבָה אֲלֵינוּ!"

אוּלַם מְרִיָּלַי עָנָה:

"אֶת הַיֶּלֶד הִרְגַתֶּם אָבִי,

אוֹתִי, גִּרְשַׁתִּי, אָבִי,

לֹא הִבֵּאתִי לְךָ כָּל תּוֹעֵלֹת —

לֹא, לֹא אָשׁוּב אֵלֶיךָ.”

וַיַּעֲלֵם מִנְגַד עֵינֵיהֶם.

אוֹלָם הַכֶּסֶּא לֹא נָשָׂא אוֹתוֹ עַד לַמְרוֹם, כִּי אִם

הִחֵל לָרֶדֶת מִטָּה אֶל הָאָרֶץ.

— וּמָה יִהְיֶה עִתָּה? — שָׁאַל מְרִילִי אֶת הַכֶּסֶּא.

— בִּקֵּשׁ לְךָ אֶת הַדֶּרֶךְ אֶל מֶלֶךְ־הַסֹּהַר! — אָמַר

הַכֶּסֶּא אֵלָיו, — וְהָאֲנָשִׁים יִרְאוּהָ לְךָ.

וַיֵּלֶךְ מְרִילִי לְבִקֵּשׁ אֶת הַדֶּרֶךְ וַיָּבֵא אֶל אֲנָשִׁים

מְקוֹשְׁשֵׁי־עֲצִים וַיֹּאמֶר אֵלֵיהֶם:

— שָׁלוֹם לָכֶם, הַמְקוֹשְׁשִׁים! הִיִּדְעֵתֶם אֶת הַדֶּרֶךְ

אֶל מֶלֶךְ־הַסֹּהַר?

וַיֹּאמְרוּ אֵלָיו הָאֲנָשִׁים:

— קוֹשְׁשָׁה מְעַט עֲצִים, וְאֲנַחְנוּ נִרְאָה לְךָ אֶת הַדֶּרֶךְ.

וַיָּבֵא לָהֶם הַנֶּעַר עֲצִים מְעַט; אִזּוֹ אָמְרוּ אֵלָיו הָאֲנָשִׁים:

— עִתָּה לָכֶה אֶל קוֹצְרֵי־הָעֵשֶׂב וְהִגִּידוּ לְךָ אִיפֹה

הַדֶּרֶךְ אֶל מֶלֶךְ־הַסֹּהַר.

וַיֵּלֶךְ מְרִילִי אֶל קוֹצְרֵי־הָעֵשֶׂב וַיֹּאמֶר אֵלֵיהֶם:

— שָׁלוֹם לָכֶם, הַקּוֹצְרִים! הִיִּדְעֵתֶם אֶת הַדֶּרֶךְ אֶל

מֶלֶךְ־הַסֹּהַר?

וַיַּעֲנוּ אוֹתוֹ הַקּוֹצְרִים לֵאמֹר:

עֲזֹר לָנוּ מְעַט, קְצֹר אֶת הָעֵשֶׂב, וְאֲנַחְנוּ נִרְאָה

לְךָ אֶת הַדֶּרֶךְ.

וַיִּקְצַר מְרִילִי עֵשֶׂב; אִזּוֹ אָמְרוּ אֵלָיו הַקּוֹצְרִים:

— לך אל החורשים, אוֹלֵי יוֹדְעִים הֵם אֶת הַדֶּרֶךְ.
 — לָמָּה זֶה תִּצְחָקוּ זְלִי, אֲדוֹנָי? — שָׂאֵל מְרִילִי. אוֹלֵם
 הוּא הֵלֶךְ אֶל הַחֹרְשִׁים וַיֹּאמֶר אֲלֵיהֶם:
 — שְׁלוֹם לָכֶם, הַחֹרְשִׁים! הֲרֵאוּ נָא לִי אֶת הַדֶּרֶךְ
 אֶל מֶלֶךְ־הַסֵּהר.

וַיַּעֲנוּ הַחֹרְשִׁים וַיֹּאמְרוּ:
 — טוֹב הַדָּבָר; אֲבָל עָלֶיךָ לְחַרֵּשׁ מַעַט אֶת שְׂדֵנו.
 וְאַחֲרַי אֲשֶׁר חָרַשׁ כְּבֶרֶת־אֶרֶץ, הֲרֵאוּ לֹא אֶת מְקוֹם
 מִשְׁכַּן הַרוֹעִים.

— שְׁלוֹם לָכֶם, הַרוֹעִים! הֲאֵם לֹא תִדְעוּ אֶת הַדֶּרֶךְ אֶל
 מֶלֶךְ־הַסֵּהר?

— יוֹדְעִים אֲנַחְנוּ; אֲבָל עָלֶיךָ לְרַעוֹת זְמַן־מָה אֶת
 מְקַנְנוּ.

מְרִילִי הִסְפִּים גַּם לָזֶה. וְאַחֲרַי אֲשֶׁר רָעָה מַעַט, שָׁלַח
 אוֹתוֹ אֶל קוֹטְפֵי־הַפּוֹל. וְקוֹטְפֵי־הַפּוֹל שָׁלְחוּ אוֹתוֹ אֶל
 אוֹסְפֵי־הַדָּחַן. וְאוֹסְפֵי־הַדָּחַן שָׁלְחוּ אוֹתוֹ אֶל מְלַקְטֵי־גִבְעֵלֵי־
 הַבְּנָנוֹת. וְאַחֲרַי אֲשֶׁר חָרַשׁ וְקָצַר, רָעָה וְלָקַט, שָׁמַר וְקָטַף,
 שָׁבַר גִּבְעֵלִים וְעָבָה בְּכָל מְקוֹם אֲשֶׁר בָּא שָׁמָּה כְּאֲשֶׁר
 צִוָּה, — בָּא סוֹף־סוֹף אֶל שׂוֹאֲבֵי־הַמַּיִם וַיֹּאמֶר אֲלֵיהֶם:

— שְׁלוֹם לָכֶם, שׂוֹאֲבֵי־הַמַּיִם! הֲאֵם גַּם אֲצַלְכֶם עָלִי
 לַעֲשׂוֹת אִיזָה עֲבוֹדָה, לְמַעַן אֲשֶׁר תִּרְאוּ לִי אֶת הַדֶּרֶךְ אֶל
 מֶלֶךְ־הַסֵּהר?

— כֵּן — עָנוּ שׂוֹאֲבֵי־הַמַּיִם: עָלֶיךָ לְשֹׂאֵב לָנוּ מִים תַּחֲלָה.
 וְאַחֲרַי שְׂשֹׂאֵב לָהֶם מִים, צִוּוּ אוֹתוֹ לְלַכֵּת הַלָּאָה,

אוֹלֵי יִמְצֵא שָׁם אֶת הָאֲנָשִׁים בְּשַׁעַה שֶׁהֵם אוֹכְלִים אֶת
אֲרוֹחָתָם בְּבֵיתָהֶם.

— מי הם האנשים אשר אמרתם? — שאל מרילי.

— הם הנם בעלי־הבתים.

וילך ויבא אל האנשים בשעה שישובו בביתם
ואכלו את ארוחתם.

— שלום לכם, היושבים בבית ואוכלים ארוחה! האם

לא תוכלו להראות לי את הדרך אל מלך־הסהר?
צחקו האנשים ויאמרו אליו:

— אנחנו נראה לך, אם רק תעשה דבר־מה.

וישאל מרילי: — מה המעשה אשר עלי לעשותו?

— עליך לאכל אצלנו תחלה! — ענו האנשים בצחוק.

— הלא אך טוב המעשה הזה! צחק גם מרילי.

ואחרי אשר כלה לאכל, שאל אותם שנית, אי

הדרך אל מלך־הסהר. ויאמרו לו האנשים, כי עליו

ללכת הלאה, או — אז יבא אל האנשים שאינם יודעים

את תורת הבשול.

— מה? — שאל מרילי בתמהון.

— כן, כן הדבר! — ענו האנשים.

בבאו שמה כבר הכה לו מלך־הסהר, אבל שום

איש לא ראה אותו, בלתי אם מרילי לבדו.

ויאמר אליו מלך־הסהר:

— אנכי חכיתי לך — ושלום לך! ...

ויעלם מנגד עיניו. ויבאו האנשים וישאלו את מרילי:

— מה אתה יודע לעשות?

ויאמר אליהם:

— אני יודע עקר קולוקסיות, חרש ושמר, קטף ורעות, קצור ושבר גבעלים— וגם שאב מים.

— ומה עוד? — שאאלו אותו האנשים.

— אכל! — ענה מרילי.

אז נתנו לו האנשים לאכל. וירא מרילי, כי פה

אוכלים האנשים אכל בלתי מבשל, וישאל אותם:

— מדוע אתם אינכם מבשלים את המאכל על האש?

ויאמרו אליו כל האנשים:

— אש? מה זאת אש? לא שמענו דבר זה בלתי היום.

ויגד להם מרילי, כי באש מבשלים את האכל.

ויאמרו אליו:

— לא ידענו מאומה על דבר האש.

ויהי לקוסם בעיניהם.

ואיש אחד מבין האנשים פנה אל מרילי ויאמר אליו:

— מה לתת לך בעד זה שתלמד אותנו את הכל?

צאן ובקר?

ויען מרילי:

— תנו כחפצכם.

ויביאו לו עצים, ויבער אותם באש מבלי שיראה

זאת לאיש. אחרי כן בשל בננות ובצלים ובשר ועוד

מזונות. וכאשר היו המזונות מבשלים, קרא לאנשים

לאכל. ויטעמו האנשים מהמאכלים ויאמרו:

אֲכֹן, טוֹבִים הַמֵּאֲכָלִים עֵתָה הַרְבֵּה יוֹתֵר מֵאֲשֶׁר
עַד כֹּה!

וַיֹּאמֶר הָאֶחָד:

— הֲלֹא זֶה קוֹסֶם! וְאֵת הָאֵשׁ יִתֵּן לָנוּ!
— וְאִם לֹא יֵאוֹת לָזֶה? — שְׁאַלּוּ אוֹתוֹ הָאֲנָשִׁים.
— קִנְהָ גִקְנָה אֵת הָאֵשׁ מִיָּדוֹ! — קָרָא הָאִישׁ. — אֶחָד
יִתֵּן בְּמַחֲרָה פֶּרֶ, הַשְּׁנִי — עֵז, וְהַשְּׁלִישִׁי יִבְיֵא מִתְּבוּאֹת הַגֶּרֶן.
וַיִּשְׁאַלּוּ אֶת מְרִילִי:

— הַתִּמְכֹּר לָנוּ אֵת הָאֵשׁ?

— כֵּן! — עָנָה מְרִילִי, וַיִּשְׁפֹּשֶׁף שְׁנֵי עֵצִים זֶה בְּזֶה
וַיִּצַח אֵשׁ לְעֵינֵיהֶם. וְגַם אֵת תּוֹרַת־הַבְּשׂוּל לָמַד אוֹתָם,
וְהָאֲנָשִׁים הִתְפַּלְאוּ וַיֹּאמְרוּ:

— אֲכֹן, רַק קוֹסֶם הָאִישׁ הַזֶּה!

וַיַּעֲנִיקוּ לוֹ מִכֶּל טוֹב, וַיְהִי לְפֶתַע לְעֵשִׂיר גְּדוֹל.
אִז אָמַר מְרִילִי בְלָבָבוֹ: „אֲךָ טוֹב הוּא מִלֶּךְ־הַסֶּהַר.
וְעֵתָה עָלַי לְשׁוֹב הַבֵּיתָה וְרֵאוּ כָלֶם אֵת עֲשָׂרִי.”

וַיִּפְרֹד מְרִילִי מֵאֵת הָאֲנָשִׁים, וְהֵם שָׁלְחוּ אוֹתוֹ בְּבִרְכָה:
— שְׁלוֹם לָךְ, הַקּוֹסֶם! דֶּרֶךְ צְלַחָה!

וַיִּסַּע מְרִילִי לְדֶרֶכּוֹ. וַיְהִי לוֹ צֹאן וּבָקָר וּתְבוּאוֹת־
הַגֶּרֶן. וּבְאֲשֶׁר בָּא אֶל כְּפַר־מוֹלְדָתוֹ הִחֵל לְשִׁיר:

רְכוּשׁ גְּדוֹל יֵשׁ פֹּה אִתִּי,

מִקְנֵה רַב זֶה שְׁלִי, הַיָּדָד!

רְכוּשׁ גְּדוֹל יֵשׁ פֹּה אִתִּי,

בָּקָר זֶה שְׁלִי, הַיָּדָד!

רכוש גדול יש פה אִתִּי,

יעדר-צאן זה שלי, היִדֵד!

מְרִילֵי הַנָּה בָּא!

וַיָּבֵא הַבֵּיתָה וַיֹּאמֶר :

— יִמָּה דַעְתְּכֶם עִתָּה, הַאֲצִלַח לְמֵאוּמָה ?

— אֲמַנֶּם כֵּן! — עֲנוּ אֲבוֹתַי בְּרָצוֹן.

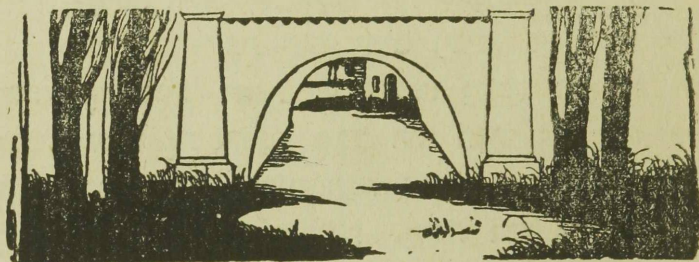
אִז עָשׂוּ מִשְׁתָּה גְדוֹל, וַיִּזְמִינוּ אֵלָיו אֶת כָּל אֲנָשֵׁי

הַכֶּפֶר. וּכְאֲשֶׁר בָּאוּ אֶל הַמִּשְׁתָּה קָרְאוּ כָלֶם :

— רְאוּ גַם רְאוּ : מְרִילֵי הַנָּה בָּא!

אֲתֵרֵיכֶן יֵשְׁבוּ כָלֶם אֶל הַסְּעוּדָה, וְגַם מְרִילֵי בְּתוּקֶם,

וַיֹּאכְלוּ וַיִּשְׂתּוּ.

מדוע האל עודנו חי.

איש היה בארץ, אשר התאוונן כל הימים על רוע-מזלו. וישאלו אותו האנשים: — מדוע רע גורלך בחיים? ויען האיש ויאמר:

— רק אל אשם בזה: כי שנא ישנאני. ואם אפגש אותו פעם, אז אנקם ממנו את נקמתי.

— באיזה אפן תנקם ממנו? — שאלו אותו האנשים. ויקרא האיש לאמר.

— אנכי אהרגהו! עוד היום אלך בארץ לבקשהו, ובמצאי אותו — אהרגהו!

ובכלותו לדבר, הלך מיד לנוע על פני כל הארץ, ובכל מקום אשר בא שמה, קרא בקול:

— איפה הוא האל, למען אשר אהרגהו?

ואחרי בקשו את האל ימים רבים, בא לסוף אל מקום אחד, בשעה שטייל אז אימנא בשוק. ולא הכירו אנשי-המקום את אימנא, אבל הוא הכיר את כלם, כי פעמים רבות היה במקום הזה. וישמע אימנא את קול האיש הפרא הקורא בחוצות: „איפה הוא האל, למען אשר אהרגהו?”

ויקרב אימנא אל האיש וישאלהו: — מי אתה?

ויען האיש את אימנא לאמר:

— אנכי פלוני אלמוני מכפר פלמוני, אשר בגליל-

סהואו.

— ומי הוא זה, שאותו אתה מבקש להרגו?
 — את האל אני מבקש להרג! — קרא האיש, ויעבר
 מזה והלאה לבקש את האל. והאיש רץ במהירות
 גדולה כל כך עד כי נעלם מעיני אימנא בטרם שהספיק
 לעצור בעדו.

כעבר ימים אחדים, מצא אותו שוב אימנא במקום
 אחר וכירהו; אבל האיש לא הכירו ולא ידע, כי
 זהו האל. ויקרב אליו אימנא ויאמר:
 — עבד-אלה*, הגידה לי את מי תבקש ולמי אתה
 מתנפל להרגו?

ויען עבד-אלה ויאמר:
 — אני מבקש להרג את האל.
 — טוב אפוא! — אמר אימנא, — אנכי האל. הנני
 בידך הרגני נא.
 ויבט אליו האיש נפעם ונרעש; ואחרי רגע אמר:
 — לא אמת הדבר. אתה אינך אלה.
 רק אמת דברתי — ענה אימנא, — האמינה לי, כי
 אנכי אלה. או אולי אתה שואל ממני אות?
 — טוב הדבר! — ענה האיש, — ומה הוא האות
 אשר תתן לי?
 ויאמר אליו אימנא:

(* עבד-אל)

— אֵיזָה אוֹת אַתָּה שׁוֹאֵל מִמֶּנִּי? כִּי לִי אַחַת הִיא
בְּאֵיזָה אוֹת אַתָּה תִּבְחַר לָךְ.
וַיֹּאמֶר הָאִישׁ:

— אִם אַחַת הִיא לָךְ, אֶחְזֹנָא אִפּוּא — נֹאמֵר לְמִשָּׁל —
בְּיַד אַחַת אֵת הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ לְעֵינַי תִּכְתֵּף, לְמַעַן אֲשֶׁר אוֹכַח
בְּאִמְתַּת־דְּבְרֵיךְ.

— טוֹב אִפּוּא — אָמַר הָאֵל, — הַבִּיטָה וּרְאֵה!
וַיִּשְׁלַח אִימְנָא אֵת יָדוֹ וַיֹּאחֲזוּ בָּהּ שָׁמַיִם וָאָרֶץ; וְאַחֲרֵי־
כֵן אָמַר אֶל הָאִישׁ:

— הֲרוֹאֵה אַתָּה?
— רוֹאֵה אֲנִכִּי! — עָנָה הָאִישׁ.
— הֲהִנֵּךְ מֵאֲמִין עִתָּה, כִּי אֲנִכִּי אֱלֹהִים?
— הֲנִנִּי מֵאֲמִין! — עָנָה הָאִישׁ.
— וְעִתָּה — אָמַר הָאֵל, — הֲנִנִּי בְיַדְךָ וַיֵּשׁ בִּיכְלִתְךָ לְהִרְגָנִי,
כְּאֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתָּ. עֲבַד־אֱלֹהִים, מְדוּעַ לֹא תִהְרַגְנִי?
— הוּא, — עָנָה עֲבַד־אֱלֹהִים, — אֵיךְ אֶלְחָם אִתְּךָ עִתָּה, אַחֲרֵי־
אֲשֶׁר נִוְכַחְתִּי לְדַעַת אֵת כְּחֹךְ הַגְּדוֹל?
וַיִּפֶן הָאִישׁ וַיֵּלֶךְ.

וְזֹאת הִיא סִבַּת־הַדְּבָר, שֶׁלֹּא הִרְג עוֹד עֲבַד־אֱלֹהִים אֵת
אִימְנָא.

מַלְכַת אֵהֶגֶר.

וַיְהִי בַשָּׁנָה אַחַת וַיְקוּמוּ הָאֵהֶגְרִים וַיֹּאסְפוּ חֵיל וַיֹּאמְרוּ:
— הֲבֵה נִסֵּעַ אֶל שְׂאֲנַבָּא וְנִבְזוּ אוֹתָם.

וַיָּבֹאוּ אֶל אֶרֶץ שְׂאֲנַבָּא וַיִּפְשְׁטוּ מַחְנִיָּהֶם בְּכָל הַכְּפָרִים
וַיִּבְזוּ אוֹתָם, וְאֵת כָּל אִישׁ הִרְגוּ לְפִי חֶרֶב. וְאַחֲרֵי־כֵן שָׁבוּ
אֶל אֶרְצָם וַיִּבְיֵאוּ עִמָּהֶם בְּתוֹךְ הַשָּׁלָל גַּם נַעֲרָה צְעִירָה אַחַת.
וַיְהִי בְּחַלְקָם בִּינֵיהֶם אֵת הַשָּׁלָל וַתַּעֲדָף הַנַּעֲרָה עַל הַחֲלָקִים
הַשְּׂוִיִּים אֲשֶׁר חֲלְקוּ בִּינֵיהֶם. וְאִז חָפִץ בָּהּ כָּל אֶחָד לְקַחְתָּהּ.
וַיֹּאבְדוּ הָאֲנָשִׁים בִּינֵיהֶם בְּחִמָּה שְׂפוּכָה עַל־דְּבַר הַנַּעֲרָה.
וַיַּעֲבֹר אִז בַּמָּקוֹם הַהוּא אֶחָד הַחֲכָמִים וַיֹּאמֶר אֲלֵיהֶם:

— עַל מָה זֶה תֹּאבְדוּ פֹה אִישׁ עִם אַחִיו?

וַיַּגִּידוּ לוֹ הָאֲנָשִׁים אֵת סִבְת־הַדְּבָר.

הָרַץ הַחֲכָם אֵת מִשְׁפָּטוֹ לֵאמֹר:

— לְמַלְךְ תִּנְתֵּן הַנַּעֲרָה.

וַתִּנְתֵּן הַנַּעֲרָה לְמַלְךְ וַתְּהִי לוֹ לְאִשָּׁה.

וַלַּנַּעֲרָה חֲתָן מִבְּנֵי שְׁבֻטָּה, אֲשֶׁר הַשְּׂאִירָה בְּאֶרְצָהּ.

וְאֲנָשֵׁי שְׂאֲנַבָּא אָמְרוּ אֶל חֲתָן הַנַּעֲרָה יוֹם־יּוֹם:

.. הַאֵתָהּ שְׂאֲנַבִּי? הֲלֹא בְרַב־בְּלִיעַל הִנָּה. אַתָּה נִתַּתָּ

לְאֵהֶגְרִים לְהוֹלִיךְ אֵת כְּלִתְךָ בְּשִׁבְיָהּ, וְהִנָּה יוֹשֵׁב עוֹד בַּמָּקוֹם

הַזֶּה? לֹא גָדַם אַתָּה וְלֹא חוֹלָה וּפְצוּעַ. הֲלֹא טוֹב לָךְ לָמוֹת,

מֵאֲשֶׁר לְחַיּוֹת חַיִּי־נָבֵל!

וְהִנֵּה בַיּוֹם אֶחָד גָּמַר הָעֵלָם בְּנַפְשׁוֹ לַעֲזוֹב אֶת אֶרְצוֹ

וּלְדַלֶּכֶת לְחַפֵּשׂ אַחֲרֵי כָלָתוֹ. וַיִּמְכֹּר אֵת גִּנוֹ, וּבְכַסְף שְׂקָבֵל

במחירו קנה לו גמל. ויחבש את הגמל ויעמס על גבו
את צרורות חפציו, וישם לדרך פעמיו, באמרו:

— אנכי אשיב הנה את כלתי; ואם לא יעלה
הדבר בידי, אזי אודע למצער על-אדותיה.

וירכב משם העלם ויעבר בארץ במשך שנה
תמימה, ובכל מקום באו שאל לנערה.

באחד הימים בא אל רועה-צאן וישאלהו:

— מאיזה שבט ברברי הנך?

ויען הרועה ויאמר:

— אהגרי אנכי.

וישאלהו שוב העלם השאנבי:

מה יש לך חדשות?

— מה אתה רוצה להודע? — שאל אותו הרועה.

— רוצה אני להודע על-אדות נערה צעירה ששבו

אותה הברברים. — ענה השאנבי.

— מה שמך?

— מרה.

— אני יודע אותה — אמר הרועה, — היא גרה בתוכנו.

— ומה היא אצלכם?

— אשת-המלך הנה.

ויאמר השאנבי אל הרועה:

— עוצה לי עצה איך אוכל לראותה.

ויען אותו הרועה הברברי:

— בחפץ-לב איעצה, אם יעצה אלוה.

ובָּזָה הָעִיר אֶת אֲזֹנֹהּ, כִּי עָלְיוֹ לְשֵׁלֶם לוֹ בְּעַד
עֲצָתוֹ וּטְרַחְתּוֹ.

וַיֹּאמֶר אֵלָיו הַשְּׂאֲנִי:

— טוֹב אֶפּוֹא! הִנֵּה לְךָ עֲשָׂרָה שְׁקָלִים, וְעוֹצָה לִי
עֲצֵה, אוֹ אוֹלֵי יֵשׁ אֶת נַפְשְׁךָ לַעֲשׂוֹת דְּבַר, לְמַעַן אֲשֶׁר
אוּכַל לְרְאוֹתָהּ?

— אֵל תְּדַאֵג! — עָנָה הָרוּעָה, — אֲנִי אֲמַצֵּא תַחְבוּלָה
לְזֶה. וּלְעֵת עֵתָה פִתַח אֶת גַּמְלֶךָ.

וַיִּפְתַּח הָעֵלָם אֶת גַּמְלוֹ, וַיֵּשֶׁם אֶת הָאֶפְקָף אֶל תוֹךְ
מְעָרָה וַיְכֵן לוֹ שֵׁם מְקוֹם לְשֹׁבֵת, וְאֵת הַגַּמֶּל קָשַׁר אֶל עֵץ. —
— טוֹב עָשִׂית — אָמַר הָרוּעָה, — הַשְּׂאֲרֵנָא אִתָּה פּוּה,
וְאֲנִי אוֹדִיעֶךָ מִחַר דְּבַר עַל־אֲדוּתִיהָ.

וּבְדַבְּרוֹ זֹאת הִשְׁיב אֶת עַדְרֵיו אֶל הַכֶּפֶר.

וְאַחֲרֵי שׁוּבוֹ הַכֶּפֶרָה פָּגַשׁ הָרוּעָה אֶת אִשְׁת־הַמֶּלֶךְ
וַיֹּאמֶר אֵלֶיהָ:

— שְׁלוֹם לְךָ, גְּבֵרְתִי! דְּבַר לִי אֵלֶיךָ.

— שְׁלוֹם לְךָ! — עָנְתָה הָאִשָּׁה הַשְּׂאֲנִיָּת. — וּמָה הוּא

הַדְּבַר?

— וְאִיתִי הַיּוֹם אִישׁ אֶחָד מִבְּנֵי־שְׁבִטְךָ. לֹא אֲדַע
מָה הוּא לְךָ, בְּעַל אוֹ אָח?

— אֵין לִי בְעַל, וְגַם אָח אֵין לִי. — עָנְתָה הָאִשָּׁה. —
וְאָף אֵין לִי כָל גּוֹאֵל וּמוֹדֵעַ בְּאַרְצִי.

— אֲבָל הֲלֹא מִכִּיר אוֹתְךָ הָאִישׁ הַיֵּטִב. — אָמַר הָרוּעָה. —
וְהוּא גַם אָמַר לִי אֶת שְׁמֶךָ וְאֵת תְּאָרְךָ תֹּאֵר לְפָנַי.

ותען האשה ותאמר:

— אך שקר תדבר אלי.

אז הלך לו הרועה מעמה, וישכב וישן הלילה.

כעלות השחר קם הרועה לחלב את העזים ביחד עם גברתו. ואחרי כן אסף את העדרים, והרועה העביר אותם על פניו. אז לקח בידו את המטה ואת חמת החלב וילך אחרי העדר. שהתרחק מאתו בין כה וכה מרחק של צעדי מספר. הוא בא עד העלם השאנבי ויאמר אליו: — האשה הצעירה ממאנת לראות את פניך. היא בחרה לה לשבת בין הברברים.

— ובכן, מה אעשה אפוא? — שאל השאנבי.

ויען הרועה ויאמר:

— עליך למצא איזו תחבולה. היא אמרה, פי

שקר דברת עליה.

— טוב אפוא! — אמר העלם השאנבי אחרי חשבו

רגעים אחדים. — קח את הטבעת הזאת והבא אותה אליה.

הוא הסיר את טבעתו מעל ידו וימסרה לרועה.

— היא תכיר את הטבעת הזאת.

בערב היום שב הרועה עם עזריו אל הכפר.

ותצא אליו אשת המלך ובידה הסיר שאל תוכו תחלה:

את העזים, גזאמר:

— הרועה! הבא אלי את העזים וחלבתן אותן.

ויבא אליה הרועה את העזים אחת אחת. וכאשר

הגיע אל העז האחרונה אמר אליה:

— עוד עו אַחַת נְשֹׂאָרָה לָנוּ לְחַלְבָּה.

וּתְאֹמַר הָאִשָּׁה:

— קַחְנָה אֵלַי!

הִיא לָקְחָה אֶת הַסִּיר וּתְחַל לְחַלֵּב אֶת הָעֵז הָאֲחֵרוֹנָה.

בְּרָגַע הַזֶּה הוֹצִיא הַרְוֵעָה אֶת הַטְּבַעַת מִצְלַחְתּוֹ

וַיִּשְׁלִיכֶנָה לְתוֹךְ הַסִּיר.

— מַה זֹאת? — שְׁאַלָה הָאִשָּׁה.

— לֹא יִדְעֹתִי — עָיָה הַרְוֵעָה.

— אֲבָל הֲלֹא הִשְׁלַכְתְּ דְּבַר־מָה אֶל תּוֹךְ הַסִּיר!

— לֹא אֲדַע מֵאוֹמָה עַל־דְּבַר זֶה — עָנָה הַרְוֵעָה.

אִז טְבַלָּה אֶת יָדָהּ בַּסִּיר וּתּוֹצֵא מִתּוֹכוֹ אֶת הַטְּבַעַת

וַתִּסְתִּירָהּ בְּחִיקָה.

וְלֹא הוֹסִיפָה עוֹד הָאִשָּׁה לְדַבֵּר בְּדַבַּר הַזֶּה, וְרַק

שָׁבָה אֶל אֹהֶלָהּ וּתְדַלֵּק שָׁם אֵשׁ וּתְתַבּוֹנֵן אֶל הַטְּבַעַת.

וּבְהִתְבּוֹנְנָה אֵלֶיהָ הִכִּירָה אוֹתָהּ כְּרָגַע, — וּזְכוּרוֹת מִיָּמֶי

עֲבָרָה נִצְבּוּ לְנֶכַח עֵינֶיהָ. מִסֶּךְ־הָאֹהֶל הָיָה נְטוּי הַצֵּדָה,

וְהַרְוֵעָה יָכַל לְהַבִּיט אֶל הָאֹהֶל פְּנִימָה. פְּתָאם נְשֹׂאָה אֶת

עֵינֶיהָ וּתִרָא אֶת הַרְוֵעָה עַל־יָדָהּ, וּתְתַחַלֵּחַ מְאֹד.

אִז אָמַר אֵלֶיהָ הַרְוֵעָה:

— מַה קָרָה אוֹתְךָ לְפֶתַע, וַיִּמָּה זֶה בְיָדְךָ?

וּתְעַן הָאִשָּׁה וּתְאֹמַר:

— אֵין בְּיָדִי מֵאוֹמָה.

— שִׁקֵּר דְּבַרְתְּ! — אָמַר הַרְוֵעָה, — וְגַם יִדְעֹתִי מַה

זֹאת. הַגִּידִי לִי אִפּוֹא, הַהִכְרַתְּ אֶת הַטְּבַעַת?

ותען האשה:

— אני הכרתיה... לא, אינני יודעת למי הטבעת הזאת!
 — הוי, למה זה תשקרי! — קרא הרועה. — האיש
 אשר לו הטבעת הזאת הנהו עתה בארץ הזאת, ואנכי
 הסתרתיו עמדי. מה אפוא אגיד לו על־אדותיך?
 — אל תגד לו מאומה! — ענתה האשה. — לא ידעתי
 את האיש הזה.

וישב הרועה אל השאנבי ויאמר אליו:

— היא ממאנת לדעת אותך. גלכה־נא שנינו יחד
 אל האהלים. חבש את גמלך והכינה אותו לרכב עליו.
 ויעש בן השאנבי.

בערב היום שב הרועה עם עדריו הכפרה והשאנבי
 הלך אתו. ויריבץ הרועה את עדריו בקצה־הכפר, ויסתר
 את השאנבי בין המקנה. ואחרי כן הלך אל אהל גברתו
 וימצאנה ויאמר אליה:

— צאי־נא, גברתי, לחלב את העזים.

ותשא אל אותו האשה:

— הרועה מדוע זה הרבצת את המזנה הרחק מהאהל?
 — למה ירע הדבר הזה בעיניך? — ענה הרועה — בן
 עלי על דעתי; ולך הלא אחת היא. עברי את מאת
 הצעדים וחלבת שם את העזים. ואני אשא את החלב
 עד אהלך.

ותאות לו האשה ותלך אל קצה־הכפר ותחלב שם.
 בין כה וכה היה חשך. אז הוציא הרועה את העלם

מִמְחֻבָּאוֹ וַיִּצְיִגְהוּ לְפָנַי הָאִשָּׁה. וַיֹּאחֲזוּ הַשְּׂאֲנָבִי אֶת הָאִשָּׁה
בְּיָדָהּ וַיֹּאמֶר אֵלֶיהָ:

— מַרְה, הַתְּכִירִי אוֹתִי, אִם לֹא?

— הַכְּרַתִּיךְ — עָנְתָה הָאִשָּׁה, — אַתָּה חֲתָנִי.

— וּמִדּוּעַ זֶה מֵאַנְתָּ לָצֵאת אֵלָי? — שָׁאַל הָעָלָם.

— יִרְאֵתִי לְנַפְשְׁךָ פֶּן יִרְאוּ אוֹתְךָ הַבְּרַבְרִים וְהַרְגוּךָ.

— הַכְּזֹאת הֵיטֵה דֹאגְתְּךָ? הֲלֹא יָדַע יָדַעְתִּי בְּבֹאִי

הַנֶּה, כִּי חַיִּי תִלְוִים לִי מִנְגֵד. זֶה שָׁנָה תְּמִימָה שָׁאַנִּי

מִחֻפְּשׁ אוֹתְךָ וְלֹא אֶרְפֶּה מִמְךָ עַתָּה, אַחֲרֵי שָׁנְתָן אוֹתְךָ אֵלֹוֹהַ

בְּיָדִי. הַתְּלַכִּי אִתִּי אִם לֹא? — וּבְדַבְּרוֹ אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה,

שָׁלַף אֶת חֶרְבוֹ וַיּוֹסֶף לְדַבֵּר אֵלֶיהָ: — אֵל תִּפְקְּקִי עוֹד

בְּדַבֵּר הַזֶּה, וְעָנִי אוֹתִי: הַתְּלַכִּי אִתִּי אִם לֹא?

וַתַּעַן הָאִשָּׁה וַתֹּאמֶר:

— אֲנֹכִי אֵלֶיךָ.

וַיֵּלְכוּ שְׁנֵיהֶם אֵל הַגְּמֹל וַיִּשְׁבוּ עָלָיו. וְהַרְוֵעָה הִבִּיא

לָהֶם חֲמַת־מִים וְחַמַת־חֶלֶב וַיִּצְיִדָה לְדַרְךָ וַיִּסְעוּ וַיֵּלְכוּ

לְדַרְכָּם.

וּכְעֵבֶר אַרְבַּעַה יָמִים וְאַרְבַּעַה לַיְלֹוֹת שָׁב מֶלֶךְ־אֶהְגֵּר

אֵל בֵּיתוֹ, וַיִּרְא וְהִנֵּה אִשְׁתּוֹ אֵינָנָה בְּבֵית. וַיַּחֲפֹשׂ אוֹתָהּ בְּכָל

מָקוֹם וְלֹא מָצָאָהּ.

אִז פָּנָה אֵל הַרְוֵעָה וַיֹּאמֶר אֵלָיו:

— הַרְוֵעָה, הָאִם לֹא רָאִיתְ אֶת הַמַּלְכָּה?

וַיַּעַן הַרְוֵעָה אֶת הַמֶּלֶךְ וַיֹּאמֶר:

— לֹא רָאִיתִיהָ. אֲנִי אֶת עֲדָרֶיךָ שׁוֹמֵר, וְאִם תַּעֲדֵר

עז מהעדר, מידי תבקשנה. ואולם מאין לי לדעת מה קרה
את אשתך?

ויקהל המלך את שומרי ויצום לחפש את אשתו.
כי אמר בלבו: אולי תעתה— ואינה יודעת את הדרך
לשוב הביתה.

ויעברו השומרים בארץ לארצה ולרחבה, וימצאו
לסוף עקבות גמל. וישובו השומרים אל המלך ויאמרו לו:
— אדונינו! לא מצאנו את אשתך בשום מקום, ואולם
ראינו עקבות גמל שעבר בצעדים מהירים.

וישאל אותם המלך: — באיזו דרך עבר הגמל?
ויענו אותו השומרים: — הוא עבר עם זרם הנהר.
— היא ברחה אפוא! — קרא המלך בחמה. — חבשו
לי את גמלי, ואני אדלק אחריה.

ויחגר המלך את חרבו ויקח כידון וצנה בידו וירכב
על גמלו, וירץ בעקבות הגמל ההוא.

בין כה וכה הגיע השאנבי אל בארמים. אז ירדו
השאנבי וכלתו מעל הגמל. ויקח העלם את הנאד בידו
ויכרד אל תוך הבאר לשאב מים לגמל. והאשה עמדה
על-יד הבאר, ומול פניה השתרעה הדרך שבה עברו עד
הנה. פתאם הופיע במרחק איש רוכב על גמל. אז שפכה
בצדיה את המים ארצה, מדי פעם בפעם שהושיט לה
העלם את הנאד מתוך הבאר. ואחרי אשר שאב פעמים
אחדות, שאל אותה:

— האם לא שתה עוד הגמל לרוייה?

— לא! — עֲנַתָּה הִיא. — הוּא עוֹדֵנו צָמֵא לַמַּיִם.
 וְכֵן שָׂאב הַשְּׂאֲנָבִי בְלִי־הֶרֶף, וְהִיא אֶת הַגְּמֵל לֹא
 הִשְׁקָתָה. וְעַל־יָדֶי זֶה הַפְּרִיעָה בַּעֲדוֹ לַעֲשׂוֹת הַלְּאָה אֶת
 דְּרָכּוֹ הַקָּשָׁה בַּחֹל הַלְוֵהֵט.

וּבֵין כֹּה וְכֹה הִגִּיעַ מֶלֶךְ־אֲהֶגֶר אֶל הַבְּאֵר. הוּא קָפִץ
 מֵעַל הַגְּמֵל וַיַּעֲמֵה עַל־יַד הַבְּאֵר. וּבַהֲבִיטוֹ אֶל תּוֹכָה מֵצֵא
 שֵׁם אֶת הַשְּׂאֲנָבִי—וַיִּזְעַק בַּחֲמָתוֹ זַעֲקַת גָּקֶם. אִזּוּ הַפִּיר
 הַשְּׂאֲנָבִי אֶת אֶסּוֹנוֹ שָׁאִין לוֹ מִמֶּנּוּ מִפְּלֵט.

— הוּ, הַגִּנְבּוּ! — קָרָא אֵלָיו הַבְּרַבְרִי, — אַתָּה בָּאתָ אֶל
 אֶרְצִי לְגַנֹּב אֶת־אֲשֵׁמִי, וְאֲנִי לְבִדִּי דִלְקָתִי אַחֲרֶיךָ—וְהִנֵּה גַם
 הַשְּׂגִיתֶיךָ! עֲלֶה מִתּוֹךְ הַבְּאֵר, וְלֹא—תִשָּׂאֵר בָּהּ לַנְּצִחַ!
 וּבַדְּבָרוֹ זֹאת הִשְׁלִיךְ אֵלָיו חָבֵל.

— בֵּיד ה' אֶפְקִיד רוּחִי! — אָמַר הָעֵלֶם בְּלִבּוֹ, וַיִּשֶׂם אֶת
 הַחָבֵל מִסְבִּיב לְגוֹפּוֹ.

וַיִּמְשְׁכוּ וַיַּעֲלוּהוּ לְמַעְלָה וַיִּאֲסְרוּהוּ בַּכַּבְלִים. וְאַחֲרֵי־כֵן
 שָׁחֲטוּ אֶת־גִּמְלוֹ וַיִּבְעִירוּ אֵשׁ לְצִלוֹת עָלֶיהָ אֶת הַבֶּשֶׂר. וַיִּשְׁבוּ
 שְׂגִיָּהֶם לְאָכֹל וַיִּנּוּחוּ אַחֲרֵי אֲכֹלָם עַד רַפּוֹת־הַשָּׂרֵב. וְעַם
 כָּאֵל־הָעָרֵב הִלֵּךְ הַבְּרַבְרִי לְהַבִּיא אֶת־גִּמְלוֹ שֶׁהִתְרַחַק מֵהֶם
 בְּרַעוּתוֹ בַּמְרַעָה בַּמְרַחַק מֵאָה צְעָדִים.

אִזּוּ קָרָא הַשְּׂאֲנָבִי בְּשֵׁם הָאֱלֹהִים. וְאַחֲרֵי־כֵן אָמַר אֶל
 הָאִשָּׁה:

— הָאֵם אֵין אֶת־נַפְשֶׁךָ לְתַת לִי מַעַט מַיִם?

— לא! עֲנַתָּה הָאִשָּׁה.

— מַה תְּדַבְּרִי! — קָרָא הָעֵלֶם, — הָאֵין אֱלֹהִים בְּלִבְכֶּךָ?

הלא בגללך אני סובל את כל אלה היסורים. והאם שכחת, כי בני־שבת אחד אנחנו? והלא גם שארך אני, וחתן קראת לי את!

אז קמה האשה ותגש לו מעט מים מרחוק.
— האם כחית־טרף אני בעיניך, כי תפחדי כה מפני?—
אמר אליה השאנבי.

— אינני יראה אותך, — ענתה האשה, — כי אם את האהגרי אני יראה, פן יראה אותי עומדת פה על־ידיך.
— ואולם הלא רחוק הוא מזה — אמר העלם.
אז קרבה אליו.

ובעמדה גרוב אליו, תפש העלם את ידה בשניו,
ויאמר אליה:

— פתחי את כבלי!
— כן, כן! — ענתה האשה. — אבל הרפה־נא מידי, ואז אפתח את כבליך.

— לא! — ענה השאנבי: — לא ארפה מידיך, עד אם תפתחי את כבלי. ואולם עשי זאת מהר, ולא — אשך את ידיך בשני.

אז לקחה האשה את חרבו בידה השנייה ותכרת את כבליו.

כהרף־עין קם השאנבי על רגליו ויחל להתבונן על סביביו וירא את מלך־אהגר מרחוק. חיש תפש בידו ברוכהו ויקפץ מול שונאו, בכרעו מדי פעם בפעם לארץ, עד באו אל מקום אחד ששם עבר עם גמלו — ויארב לו שם. וכאשר

קָרַב אֵלָיו מֶלֶךְ־אֶהֱגֵר, יֵרֶה בּוֹ וַיִּמִּיתָהוּ. אִזּוּ לָקַח אֶת הַגָּמֶל
וַיִּרְכַּב עָלָיו אֶת הָאִשָּׁה וַיֵּשֶׁב אִתָּהּ אֶל אֶרְצוֹ.

וַהֲיִי בְּבִאֵם אֶל אֶרְצָם, וַיֵּצְאוּ קְרוֹבֵי הָאִשָּׁה לְקִדְם אֶת
פָּנָיו בְּבִרְכָה וַיֹּאמְרוּ אֵלָיו:

— חֲשַׁבְנוּ עָלֶיךָ, כִּי כָבֵד מֵת. כִּי הֲלֹא שָׁנָה תִּמְיָמָה
עָבְרָה מֵאִזּוּ עַדְכָּה אוֹתָנוּ.

— אָמַנְם כֵּן! — אָמַר הָעָלָם. — בְּתַכֶּם אָמַרְהָ לְהִמִּיתַנִּי,
וְאוֹלָם הָאֱלֹהִים הִצִּילַנִי מִיָּדָה.

וַיִּסְפַּר לָהֶם אֶת כָּל אֲשֶׁר קָרָה בְּדַרְךְ.

וַיִּקְוֹמוּ אַחֵי הָאִשָּׁה וַיֹּאמְרוּ אֵלֶיהָ:

— הֲאֵם נִכְוָנִים הֵם דְּבַרְיֹו שֶׁשָּׁמַעְנוּ מִפִּיו?

וַתִּלְטֹט הָאִשָּׁה אֶת פָּנֶיהָ וַתִּדַּם.

בֶּן־חִיל אָתָּה! — אָמְרוּ הָאֲנָשִׁים אֶל הָעָלָם. — וְאֵת

חֹבְתֶךָ מִלְּאָתָּה, כִּי־אֵהָ לְבֶן־חִיל! וַיִּשְׁלְפוּ הָאֲנָשִׁים אֶת

חֲרָבָם וַיִּמִּיתוּ, אֶת אַחוֹתָם עֵקֵב אֲשֶׁר בְּגִדָה בְּעַמָּה.

אַשֶׁף הַמִּישׁוֹר.

לְפָנַי חַיּוֹ אִישׁ וְאִשְׁתּוֹ, וְלָהֶם בֶּן אֶחָד וּבַת אֶחָת.
 אַחֲרַי אֲשֶׁר נִשְׁאַה הַבַּת לְאִישׁ, אָמְרוּ הַהוֹרִים אֵל בָּנָם:
 — אֲנַחְנוּ הַחֲלָטְנוּ לְמָסַר עֵדֶר אֶחָד בְּרִשׁוֹתֶךָ; וְעַתָּה
 נִקַּח לְךָ אִשָּׁה יַפֶּת תְּאָר, אֲשֶׁר אֲבוֹתֶיהָ הֵנָּם אַנְשִׁים נִכְבְּדִים.
 — וַיֹּאמֶר הָעָלָם:

— הָעֲלָמוֹת אֲשֶׁר בְּמִקְוֵינֵנוּ לֹא יִשְׂרוּ בְעֵינַי. אֲנִי
 בְעֵצְמִי אֲבַחֵר לִי אִשָּׁה כְּאֲשֶׁר עִם לְבָבִי.

— אִם כֵּן, — עָנּוּ אֲבוֹתָיו: — עֲשֵׂה כְטוֹב בְּעֵינֶיךָ. אוּלַם
 אִם יִקְרָךְ אֲסוֹן אַחֲרֵי-כֵן, לֹא נִהְיָה אֲנַחְנוּ אֲשָׁמִים בְּזֹה.
 וַיַּעֲזֹב הָעָלָם אֶת אַרְצוֹ וַיֵּלֶךְ הַרְחָק, הַרְחָק אֵל אֶרֶץ
 נִכְרִיָּה.

וַיְהִי בְבָאוֹ אֵל כְּפָר אֶחָד וַיֵּרָא שָׁם עֲלָמוֹת צְעִירוֹת.
 אַחְדוֹת מֵהֵן כָּתְשׁוּ דוֹרָה, וְאַחֲרוֹת בְּשִׁלּוֹ. אוּלַם עֲלָמָה אַחַת
 יֹשְׁבָה עַל-יָדָם וַתַּחַבֵּק יָדֶיהָ. וְהָעֲלָמָה הַזֹּאת מִצָּאָה חֵן
 בְּעֵינָיו מְאֹד.

וַיֵּלֶךְ הָעָלָם אֵל אַנְשֵׁי הַמָּקוֹם וַיֹּאמֶר אֲלֵיהֶם:

— שְׁלוֹם לָכֶם, אֲדוֹנָי!

וַיַּעֲנוּ אוֹתוֹ הָאֲנָשִׁים וַיֹּאמְרוּ:

— שְׁלוֹם לְךָ, הָעָלָם! מַה שְּׂאֵלְתֶךָ?

— יֵשׁ אֶת נַפְשִׁי לְרֹאוֹת אֶת בְּנוֹתֵיכֶם וּלְבַחֵר לִי

מֵהֵן אִשָּׁה.

— טוֹב הַדְּבָר! אֲנַחְנוּ נִרְאָה לְךָ אֶת בְּנוֹתֵינוּ, —

ענו האנשים, — ואתה תבחר לך כאות נפשך.
 ויעבירו את כל העלמות על פניו, ויזר באצבעו על
 העלמה אשר ישרה בעיניו.

— מה שמה? — שאל העלם.

— תירת יונדיו רונדיונדיו היפה.

— איך? — שאל שנית.

— תירת יונדיו רונדיונדיו.

— אכן, — אמר העלם: — זהו שם נאה!

— אמנם, אולם גם נאה היא בעצמה.

— אמת הדבר! — אמר העלם, — והיא מצאה חן בעיני.

— והאם רוצה אתה לשאת אותה לאשה?

— בלי-ספק. אני אשא אותה לאשה.

ותאות העלמה גם היא להנשא לו.

— הלא אבותיך עוד יבאו אלינו והביאו לנו את

המהר? שאלו אבות-הנערה.

— אבותי לא יבאו הנה, — ענה העלם: — אתי הוא

המהר, — הא לכם.

— אם כן, — הוסיפו לדבר אליו, — הלא בא יבאו

אחרייכן אבותיך להוביל אליך את אשתך?

— לא! — ענה העלם, — ירא אני פן יגרמו לכם צער

בתוכחתם אשר יוכיחו את העלמה. הבו לי אותה ואלכה

אל ארצי.

הורי הכלה נאותו לו. בפעם האחרונה הושיבוה על-

ידם בצריף, וישמיעוה את חקי-הנמוס:

— כַּבְּדֵי אֶת הַיְרִיבֵי־בַעֲלֶךָ, — אָמְרוּ אֵלֶיהָ, — וְאֵת בַּעֲלֶךָ
תַּחֲיֵי בְשָׁלוֹם. וְאִנְחֲנוּ נִשְׁלַח אֶתְךָ הַרְבֵּה שְׁפָחוֹת לַעֲזוֹר לָךְ
בְּעַבְדוֹת־הַבַּיִת, כִּי עַל כֵּן עֲשִׂירִים אִנְחֲנוּ.

אָבֵל הָאִשָּׁה הַצְּעִירָה מֵאַנְהָה לָקַחַת אֶתָּה אֶת הַשְּׁפָחוֹת.
— עַל מָה זֶה? — אָמְרוּ אֵלֶיהָ אַבּוֹתֶיהָ. — הֲלֹא יִפְלֹא
מִמֶּךָ לַעֲשׂוֹת אֶת כָּל הָעַבְדוּהַ הַרְבֵּה בַּבַּיִת וּבַשָּׂדֶה.
וּתְעַן אוֹתָם הָאִשָּׁה לֵאמֹר:

— הָבוּ לִי רַק אֶת תּוֹא אֶרְצֵנוּ, אֲזִי לֹא יִהְיֶה לִי צָרְךָ
בְּשְׁפָחוֹת. נִבְהַלּוּ אַבּוֹתֶיהָ בְּשִׁמְעֵם זֹאת, וַיֹּאמְרוּ:

— אֶת הַתּוֹא, זֶה אֲשֶׁף הַמִּישׁוֹר אֶת אוֹמֶרֶת לָקַחַת מֵאִתָּנוּ?
וּתְעַן הָאִשָּׁה וַתֹּאמֶר: — אִמְנָם כֵּן, רַק בּוֹ רָצְתָה נַפְשִׁי.
וַיֹּאמְרוּ לָהּ אַבּוֹתֶיהָ:

— הֲלֹא יָדַעְתָּ, כִּי רַק בּוֹ תִלְוִים חַיִּי כָלְנוּ; אִנְחֲנוּ
מִפְּטָמִים אוֹתוֹ וּמִטְּפָלִים בּוֹ טְפוֹל רַב. וְאוּלָּם אֵיךְ תּוֹכְלִי
אֶת לִפְקַח עֲלָיו בְּאַרְץ נִכְרִיָּה? הֲלֹא הוּא יִגּוּעַ שֵׁם בְּרַעַב.
וְהַדָּבָר הַזֶּה יִהְיֶה לָנוּ לְפוֹקָה וּלְמִכְשׁוֹל.
אָבֵל הִיא הַתְּעַקְשָׁה:

— אַךְ לְחֲנָם הֵן כָּל דְּאִגּוֹתֵיכֶם. אֲנִי אֲטַפֵּל בּוֹ כְּרֹאֲוִי.
וַאֲיִנְנִי חִפְצָה בְּשֵׁים דָּבָר, בְּלַעֲדֵי הַתּוֹא.
אֲזִי אָמְרוּ לָהּ אַבּוֹתֶיהָ:

— זְכְרִי אִפּוֹא אֶת הַבְּטַחְתְּךָ! וְהִיָּה אִם יִקְרָה אוֹתוֹ
אֲסוֹן, אֲזִי לֹא בְנוֹ יִהְיֶה הָאָשָׁם.
וְהִי בְבֹאָה אֶל כְּפַר-בַּעֲלָהּ וַיִּקְדְּמוּ כָל הָאֲנָשִׁים אֶת
פְּנֵיהֶם בְּתַרְוַעַת־גִּיל: „הוּיֹ, הוּיֹ, הוּיֹ!”

וכֹאשֶׁר רָאוּ אוֹתָהּ אֲבוֹתַי, וַיִּשְׁאַלּוּ לְשִׁמָּה. וַיֹּאמֶר
 לָהֶם בְּנֵם, כִּי יִקְרָאוּ לָהּ: תִּירְתִּי וְנִדְיוֹר וְנִדְיוֹנְדִיּוֹ.
 — אֵיךְ? — שְׁאַלּוּ אֲבוֹתַי.
 — תִּירְתִּי וְנִדְיוֹר וְנִדְיוֹנְדִיּוֹ.
 — אַכֵּן, זֶהוּ שֵׁם נָאָה! — עָנּוּ אֲבוֹתַי.
 — אַבְל גַּם הִיא בְּעֶצְמָהּ נָאָה, — אָמַר הַבֵּן.
 — אָמַת הַדְּבַר, — אָמְרוּ הַזְּקֵנִים: — אַבְל מַה יֹּאמְרוּ
 הַבְּרִיּוֹת לְשֵׁם מְשֻׁנָּה כֹּזֵה?
 — אֵינְנִי שֵׁם־לֵב לְזֶה, מַה שִׁיאֲמָרוּ הַבְּרִיּוֹת.
 — לוֹ יְהִי כֵן. הַכֹּל יִהְיֶה טוֹב, אִם רַק תִּהְיֶה חֲרוּצָה
 בְּעִבּוּדָתָהּ בְּבֵית וּבִשְׂדֶּה.
 — הִיא אֲשֶׁה חֲרוּצָה עַד מָאֵד, וְלֹא תִהְיֶה כָּל נִסְבָּה
 לְהִתְאוּנֵן עָלֶיהָ, — עָנָה הַבֵּן.
 וְעַלְיֵכֶם לְדַעַת, כִּי הַתּוֹא שְׁקִבְלָהּ הָאִשָּׁה מֵאֲבוֹתֶיהָ,
 הִיָּה נִרְאָה רַק לָהּ, וְשׁוּם אִישׁ בְּלִעְדֶּיהָ לֹא רָאָה אוֹתוֹ.
 — כִּנְרָאָה, לֹא מְצֵאתִי חֵן בְּעֵינֵי אֲבוֹתַיךְ? — אָמְרָה
 הָאִשָּׁה אֶל בְּעֵלָהּ.
 — לֹא כֵן הַדְּבַר, — עָנָה הוּא, — הֵם שְׁאַלּוּ רַק אִם
 הֵנָּךְ חֲרוּצָה בְּעִבּוּדָהּ.
 — וּמָה עָנִיתְ אֹתָם?
 — אָנִי אָמַרְתִּי לָהֶם, כִּי הֵנָּךְ חֲרוּצָה עַד מָאֵד, וְכִי
 גִלְךָ עוֹד הַיּוֹם אֶל הַשָּׂדוֹת, כִּי עַל כֵּן רוּצָה אֶת לְדַעַת מִיָּד
 אִיזוֹ שָׂדוֹת שׁוֹכִים לִי וְאִיזוֹ — שׁוֹכִים לְאֲבוֹתַי וּלְיִתְרִי
 הָאֲנָשִׁים, אֲשֶׁר בִּכְפָר.

— טוב אמרת, — אמרה האשה, — באה ונגלכה כי אין
לֵאבֹד את העת לְרִיק.

וילכו שניהם והתואהאינו־נראה הולך אחריהם. והאשה
התבוננה אל הכל מה ששיך להם, ואחרי־כן שבו לביתם.

בדרך שובם אמרה האשה אל בעלה:

— אי, בשדות אבדו הפנינים שעל צנארי, ועלי לשוב
ולחפשם שם. ואתה שוב הביתה, ואני אבא אחריך.

וישב האיש לביתו. וכאשר נשארה האשה לבדה עם
התוא, אמרה אליו:

— הנה פה גבולות שדותינו, השאר פה. והנה היער,
שבתוכו תוכל להסתתר.

— טוב הדבר! — ענה התוא.

בשובה הביתה, אמרה חמותה, כי נחויץ לשאב מים.
ויאמר האיש הצעיר אל אשתו: תירתיונדירונדיו, האם
לא תאבי להביא מים?

— כן! — ענתה האשה, ותרוץ אל השדה ותגש את
הכד לפני התוא. ותאמר אליו: שאב מים, התוא!

וירץ התוא אל היאר וישאב מלא־הכד מים.

— ועתה נחויץ לנו גם עצים להסקה! — אמרה לה
החמות בשובה עם כד המים. — ומי יביאם הביתה?

ותמהר האשה הצעירה אל התוא. וישבד התוא
בקרניו ענפים למדי, וכהרף־עין היו לה עצים בבית.

— מחר — אמרה לה שוב החמות, — נתחיל בחלקה הזאת
לעקור את הקוצים ולהכשירה לחרישה.

לְמַחֲרַת הַבִּיאָה הָאִשָּׁה הַצְעִירָה מְעַדֵּר לַתּוֹא, — וְעַד
הָעָרֵב עֲבַד שְׂטָח גְּדוֹל שֶׁל הַחֶלְקָה.

וְכֵן עָבְרוּ עֲלֵיהֶם יוֹם אַחֵר יוֹם. וַיִּתְפְּלְאוּ אַנְשֵׁי הַכֹּפֵר
וַיֹּאמְרוּ: — מָה נִפְלְאָה הִיא הָאִשָּׁה הַזֹּאת! מָה רַב הוּא כְּחָה
וּמָה זְרִיזָה הִיא בְּעַבּוּדָתָה! מִהֵר חִישׁ שָׁבָה הִיא עִם כְּדָה
מֵעַל הַבָּאָר, עִם צְרוּר־הָעֵצִים מִהֵיעַר וּמֵעַבּוּדָתָה בַשָּׂדֶה.
וַיַּעֲבְרוּ הַיָּמִים בְּכִי־טוֹב.

אוֹלָם הִיא לֹא הַבִּיאָה לַתּוֹא כֹּל אֲכָל. וּפַעַם אָמַר הוּא
אֶל גְּבֵרָתוֹ:

— אֲנִי הַנְּנִי רַעֲב, וְאֵת אֵינֶךָ נוֹתַנְתְּ לִי כֹל אֲכָל. הֲלֹא
עוֹד מְעַט וְלֹא יִהְיֶה בִי עוֹד כֹּחַ לַעֲבֹד.

— לֹא בִי הָאֵשֶׁם, — עָנְתָה הָאִשָּׁה, — כִּי אַךְ קָעָרָה
אֶחַת לָבוּ בַּבַּיִת, וְאֵין לִי בְמָה לְהַבִּיא לָךְ אֲכָל.

— וְאֵיךְ אַעֲשֶׂה? — שָׂאֵל הַתּוֹא. — אוֹ אוֹלֵי עָלֵי לְרַעוּת
בַשָּׂדוֹת זָרִים?

— אָמְנָם כֵּן! — עָנְתָה הָאִשָּׁה. — לָךְ אֶל הַשָּׂדוֹת בְּעָרֵב
וְאֲכָל מִהַתְּבוּאוֹת. אֲבָל לֹא תֹאכַל הַכֹּל בְּמָקוֹם אֶחָד, וְרַק
תֹּאכַל מְעַט מְעַט בְּמָקוֹמוֹת רַבִּים, עַד אֲשֶׁר תִּשָּׁבַע.

וַיַּעַשׂ כֵּן הַתּוֹא פְּעָמִים אֶחָדוֹת, עַד אֲשֶׁר הִרְגִישׁוּ לְסוּף
הָאֲנָשִׁים בְּנִזְקָם. אַז הֶעֱמִידוּ בַלְיִילָה שׁוֹמְרִים בַּשָּׂדוֹת. וְגַם
בְּעַל הָאִשָּׁה הַצְעִירָה עָמַד עַל הַמְשָׁמֵר בַּשָּׂדֶה וַיֵּצֵא הַתּוֹא
לְרַעוּת בְּעָרֵב בַּשָּׂדוֹת, וַיִּבֵּא בַתְּחִלָּה בַּשָּׂדֶה. וְכַאֲשֶׁר רָאָה
הָאִישׁ אֵת הַתּוֹא בַּשָּׂדֶה, יָרָה בּוֹ וַיִּמִּיתֵהוּ.

בְּאֲשֶׁר נֹדַע לָאִשָּׁה הַצְעִירָה עַל־דְּבַר מוֹת הַתּוֹא

שָׁלָה, נִשְׁאַה אֶת קוֹלָהּ וּתְבַךְ בְּכִי־תִמְרוּרִים, וְלֹא אָבְתָה לְהִתְנַחֵם. בַּיּוֹם הַשֵּׁנִי נִפְרְדָה מִבְּעֵלָהּ וּמֵאֲבוֹתֶיהָ וּתָשׁב אֶל אֶרֶץ. כְּאִשֶׁר נִודַע לְאִנְשֵׁי־שִׁבְטָהּ עַל־דְּבַר אֲסוֹנָם, סִפְקוּ כָלֶם כְּפִיהֶם וַיִּהְיוּ נִכְאִים: „אוֹיֵה לָנוּ, כִּי אָבְדָנוּ! הֲלֹא זֶה שָׁנְתָן לָנוּ חַיִּים וּמְזוֹן—מֵתוּ! וְהִנֵּה בָּא בְּעַל הָאִשָּׁה הַצְּעִירָה אַחֲרֶיהָ וַיִּשָׁב תַּחַת עַץ. וְכִרְאוֹתֶם אוֹתוֹ קְרְאוּ כָל הָאִנְשִׁים: „הוּ, רוֹצֵחַ, אֶת נַפְשׁ כָּלָנוּ רָצַחְתָּ!“

— מַה זֶה תִּדְבְּרוּ? — תַּמָּה הָאִישׁ.

— אֶת הַתּוֹא הִרְגָתִי! — קְרְאוּ אֵלָי וְהָאִנְשִׁים.

— אֲמַנָּם הִרְגָתִי תּוֹא, — עָנָה הָאִישׁ — יַעַן כִּי הִשְׁחִית אֶת שְׂדוֹתֵינוּ. הָאֵם לֹא קָרָה עוֹד, כִּי יִהְרַג אִישׁ תּוֹא? — אוֹלָם הַתּוֹא הַזֶּה עֶבֶד כָּל עֲבוּדָה בְּעַד אֲשֶׁתָּה: הוּא שָׂאב לָהּ מִיָּם, חָטַב לָהּ עֵצִים וְגַם עֶבֶד בְּשִׂדָּה. הָאִישׁ הַשְׂתוּמֵּם לְמִשְׁמַע אֲזוֹנֵי וַיֹּאמֶר אֶל אֲשֶׁתּוֹ: — לָמָּה לֹא אָמַרְתְּ לִי זֹאת, כִּי אֲזוֹ לֹא הִרְגָתִי! וּתְפַל לְפָנָיו הָאִשָּׁה אֶרֶץ וּתְבַךְ:

— אָנֹכִי אֲשַׁמָּה בְּמוֹתוֹ.

אֲזוֹ אָמַר אֵלָיָהּ הָאִישׁ:

— בָּאִי וְנִשׁוּב אֶל בֵּיתָנוּ.

— לֹא! — בְּכַתָּה הָאִשָּׁה — לֹא אֲשׁוּב.

— לֹא נִתַּן לָךְ לְשִׁבְתָּ עִמָּנוּ! — קְרְאוּ אֵלָיָהּ אִנְשֵׁי־

הַכֶּפֶר, — יַעַן כִּי הִבֵּאת עָלֵינוּ אֶת הַרְעָה הַגְּדוֹלָה הַזֹּאת!

וַיֹּאחֲזוּ הָאִישׁ בְּיַד אֲשֶׁתּוֹ וַיַּעֲזֹב אֶתָּה אֶת הַכֶּפֶר.

צפור-הפלאים.

וַיְהִי הַיּוֹם וַיֵּצֵא אִישׁ אֶחָד עִם אִשְׁתּוֹ לַעְדֹר אֶת
הָאָחוּ אֲשֶׁר לוֹ וּלְעִשׂוֹתוֹ לְנִיר. וַיַּעְדְּרוּ בְחָרִיצוֹת רַבָּה
בְּמִשְׁךְ כָּל הַיּוֹם, וְעַד הָעֶרֶב עָבַד שֹׁטח גְּדוֹל שֶׁל
אֲדַמַּת-הָאָחוּ. וַיִּשְׁמְחוּ הָאִישׁ וְאִשְׁתּוֹ עַל מַעֲשֵׂה-יָדֵיהֶם
וַיִּקְווּ לְהִנּוֹת מִיַּגִּיעַ-כַּפָּם, וַיִּשְׁפִּימוּ גַם בַּיּוֹם הַשֵּׁנִי וַיֵּצְאוּ
אֶל עֲבוֹדַתְם בְּאָחוּ. אוֹלָם, הֵה, מָה זֶה קָרָה פֹה? כָּל
הַחֲלָקָה הַמִּפְתָּחָה וְהַתְּחוּתָה נִהְפְּכָה בֵּין-לַיְלָה לְאֲדַמָּה קִשָּׁה
וְתַכְסָּה בְעֵשֶׂב כְּאֲשֶׁר בְּרָאוֹשׁוֹנָה. אִזּוֹ הַחֲלוֹ לַעְדֹר מִחֲדָשׁ,
וַיַּחְגְּרוּ אֶת שְׂאֵרֵית כָּחַם לַעֲבֹד שֹׁטח אֲדַמָּה גְּדוֹל מְזֶה
שֶׁעָבְדוּ בַּיּוֹם אֶתְמוֹל.

וְגַם בַּיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי קָמוּ בְּבִקְרַת הַשָּׁכֶם וַיֵּצְאוּ אֶל
עֲבוֹדַתְם. אוֹלָם, מָה תִּרְאִינָה עֵינֵיהֶם? כָּל עֲבוֹדַתְם
שֶׁהִשְׁקִיעוּ בְּאֲדַמָּה בְּזַעַת-אִפְיָהֶם הִיְתָה לְאֵל.
וְגַם בַּיָּמִים הַבָּאִים קָרָה כְּדָבָר הַזֶּה פְּעָמִים רַבּוֹת, —
וַיִּתְעַצְבוּ מְאֹד עַל אֲסוֹנָם הָאִישׁ וְאִשְׁתּוֹ.

וַיְהִי כְּאֲשֶׁר קָצְרָה רוּחַ הָאִישׁ בְּעַמְלּוֹ, וַיֹּאמֶר אֶל
אִשְׁתּוֹ:

— הַלַּיְלָה אֶתְחַבֵּא פֹה בְּעֶרְמַת הַשַּׁחַת, וְעֶרְבַתִּי
לְמִשְׁחִית הַמְּבִיא עָלֵינוּ אֶת הָרָעָה הַזֹּאת.
וַיְהִי בַלַּיְלָה וַיִּתְחַבֵּא הָאִישׁ בְּעֶרְמַת-הַשַּׁחַת בְּאָחוּ.
וַהֲנֵה אַחֲרֵי שִׁבְתּוֹ שָׁם עַת רַבָּה רָאָה לְפֶתַע צְפוֹר קִטְנָה
בָּאָה בַּיַּעַף אֶל הָאָחוּ. וַתַּעֲבֹר בְּצַפְצוּף עַל-פְּנֵי הַנִּיר

בְּלִי־הֶרֶף לְאָרְכוֹ וּלְרַחְבוֹ. וּפְתָאם נְהַפְּכוּ הַרְגָבִים הַתְּחוּחִים
 לְאֲדַמְת־כְּבוֹל כְּאֲשֶׁר בְּרֵאשׁוֹנָה. וְאַחֲרֵי אֲשֶׁר כָּלְתָהּ וַצְפוֹר
 אֶת עֲבוֹדַת־הַהֶרֶס שְׁלֶה, יִשְׁבֶּה לָּהּ לָנוּחַ עַל עֲרַמַת־הַשַּׁחַת
 שְׁבֶה הָיָה נֶחְבֵּא הָאִישׁ. כְּהֶרֶף־עֵין תִּפְּשׂ אוֹתָהּ הָאִישׁ בִּידּוֹ,
 וַיֵּצֵא מִתּוֹךְ הָעֲרַמָּה וַיֹּאמֶר לְהִמִּיתָהּ.

אַבְל בְּרַגַע הַזֶּה בָּאָה אֵלָיו אֲשֶׁתּוֹ עִם בָּתָם הַקְּטָנָה
 כִּבְּת שְׁמוֹנָה. וַתֹּאמֶר אֵלָיו הִילְדָה:

— אָבִי הַחֲבִיב! אָנָּא, אַל תִּמֵּית אֶת הַצְּפוֹר!

אָז הִחֲלָה גַם הַצְּפוֹר לְבַקֵּשׁ מִמֶּנּוּ עַל נַפְשָׁהּ:

— אִישׁ טוֹב! שְׁמַעָה בְּקוֹל בְּתִיךְ וְאַל תִּמִּיתָנִי.

וַיֹּאמֶר אֵלֶיהָ הָאִישׁ:

— אַבְל הֲלֹא עָשִׂית לָנוּ רַעָה גְדוֹלָה, וְאִיךְ אֶחְמַל עָלֶיךָ?

וַתַּעַן הַצְּפוֹר וַתֹּאמֶר:

— אִם תַּחֲיִנִּי, אֶתְקַן כָּל מֵה שְׁקָלְקָלְתִּי. אָנִי אֲשָׂאָר

בְּבֵיתְךָ, וְאִזּוֹ יִהְיֶה לְךָ חֲלָב לָרֵב. יוֹם־יוֹם אֶתֵּן לְךָ חֲלָב מִתּוֹךְ

וְטוֹב כְּאוֹת נַפְשֶׁךָ.

— וּמֵאֵין תִּבְיֵא אֶת הַחֲלָב? — שָׂאל הָאִישׁ.

— אָנִי בַעֲצָמֵי אֶתֵּן לְךָ אֶת הַחֲלָב. אָנִי הַנְּגִי צְפוֹר

נַפְלָאָה וַיֵּשׁ בְּכַחֲוֵי לְהַשְׁפִּיעַ חֲלָב. פִּתַח אֶת כַּפְּךָ וְהִרְאִיתִי

לְךָ, כִּי אוֹכֵל לְמַלְאוֹת אֶת הַבְּטָחָתִי.

וַיִּפְתַּח הָאִישׁ אֶת כַּפּוֹ, וְהַצְּפוֹר מִלְּאָה אוֹתָהּ חֲלָב.

וַתִּטְעַם הָאִשָּׁה מִהַחֲלָב וַתֹּאמֶר:

טַעִים הוּא הַחֲלָב!

וְהִילְדָה קָרְאָה אָז בְּשִׁמְחָה:

— מה מאד אשמח על זה שלא המתה הצפור!
 וישוּבוּ הבֵּיתָה, והצפור מלאה את הסיר הגדול חלב
 עד שפתו ותשאֵל:

— הֵישׁ לָכֶם עוֹד סִיר בְּבֵיתִי?

וַיִּתְּנוּ לָהּ עוֹד סִיר אֶחָד. וַתְּמַלֵּא הַצֹּפּוֹר חֶלֶב גַּם אוֹתוֹ,
 וַיִּשְׁתּוּ הָאֲנָשִׁים אֶת הַחֶלֶב כַּנֶּפֶשׁם שְׁבָעִם.
 וּלְמַחֲרָת בְּבֹקֶר, בְּטָרֶם צֵאתֶם לְעִבּוֹדְתֶם, הִיָּה לָהֶם
 שׁוֹב חֶלֶב. וְכֵן עָבְרוּ עָלֵיהֶם יָמִים רַבִּים.
 וְהָיָה פַּעַם אַחַת אִמְרָה הָאִשָּׁה:

— אֲמַנָּם, נֶאֱמְנָה הִיָּתָה הַצֹּפּוֹר עַד הַיּוֹם, וְאוּלָּם מִי
 יוֹדֵעַ אִם לֹא תִּבְרַח מֵאֲתָנוּ בְּאֶחָד־הַיָּמִים.
 וַתֹּאמֶר הַיִּלְדָּה אֶל אִמָּהּ:

— הַצֹּפּוֹר לֹא תֵעוֹף מִבֵּיתִנוּ, כִּי עַל כֵּן נֶאֱמְנָה הִיא לָנוּ.
 וַתֹּאמֶר דָּאִם אֶל בֵּיתָהּ:

— עוֹד יִלְדָּה קִטְנָה אֵת, וּמֵאוּם לֹא תִּבְיָנִי.
 וְלָמֶן הַיּוֹם הַהוּא סָגְרָה הָאִם אֶת הַצֹּפּוֹר בְּבֵיתִי; וְעַל
 הַיִּלְדָּה צוֹתָהּ לְהִשָּׂאֵר בַּחוּץ עַד שׁוֹבָה. וְכַאֲשֶׁר הִתְחַנְּנָה
 הַצֹּפּוֹר אֶל הַיִּלְדָּה: „פִּתְחִי לִי, הֵהּ, פִּתְחִי!”—הַשִּׁיבָה
 לָהּ הַיִּלְדָּה:

— הֵן אֲבוֹתַי אָסְרוּ עָלַי לְפָתַח אֶת הַדֶּלֶת, יֵאֵיךְ
 אֶפְתַּח לָךְ?

וְהִי הַיּוֹם וַתִּבְאֵנָה אֵלֶיהָ חֲבֵרוֹתֶיהָ וַתֹּאמְרֶנָּה לָהּ:
 — הֲרֵאִינוּנָא אֶת הַצֹּפּוֹר הַנִּפְלְאָה אֲשֶׁר בְּבֵיתְכֶם!
 וְלֹא אֲבָתָה הַיִּלְדָּה שָׁמַע לָהֶן. וַתִּפְצְרֶנָּה בָּהּ חֲבֵרוֹתֶיהָ

מֵאֵד. אִז פֶּתַח הַיְלֵדָה אֶת דַּלְת־הַבַּיִת וּתְבֹא פְּנִימָה;
 וּחְבֵרוֹתֶיהָ עוֹמְדוֹת עַל־יַד הַפֶּתַח, לַעֲצוֹר בְּעַד הַצֶּפּוֹר מִבְּרַח.
 אוּלָם הַצֶּפּוֹר לֹא נִסְתָּה כָּלֵל לְבְרַח, וְרַק הַחֲלָה לְכַרְכֵּר
 וּלְפִיזוּ בַחֲנוּ. וַיְהִי הַדְּבַר הַזֶּה לְצַחֲזוֹק נַחֲמָד בְּעֵינֵי הַיְלָדוֹת,
 וּתְקַרְאָנָה בְּשֵׁשׁוֹן:

— הָאֵת, מַה נַחֲמָד וּמַה נְעִים מְחוּל־הַצֶּפּוֹר!

וּפְתָאֵם אֲמָרָה הַצֶּפּוֹר אֶל הַיְלָדוֹת:

— הוּ, יְלָדוֹת! הַתּוֹכְלָנָה לְרֹאוֹת פֹּה הַיֵּטֵב אֵיךְ אֲנִי
 מְחוּלָלָת? הֲלֹא חֲשַׁף פֹּה בַּבַּיִת! תְּנוּנִי וְאַצָּא הַחוּצָה וְהִרְאִיתִי
 לָכֵן שֵׁם מְחוּל נִפְלָא.

אִז נִתְנוּ הַיְלָדוֹת לַצֶּפּוֹר לְצָצָאת הַחוּצָה, וְהִיא כִרְכָּרָה
 וּתְפִיזוּ יָפָה עַד מֵאֵד וְגַם נִתְנָה בְּשִׁיר קוֹלָה.
 אוּלָם לְפִתְעַע נִתְקַלָּה בְּגֵדָר שֶׁהִקִּיפָה אֶת הַחֲצֵר הַצָּרָה,
 וְאִז אֲמָרָה אֶל הַיְלָדוֹת:

— הוּ, יְלָדוֹת! לֹו נִתְתֵן לִי לְצָאת אֶל חֲצֵר-הַמְּקַנָּה!
 שֵׁם הַמְּקוֹם רַחֵב יוֹתֵר; וְכֹאֲשֶׁר אֲצָא שֵׁם בְּמְחוּל, תִּשְׁתּוּמְמָנָה
 לְמַרְאֵה עֵינֵיכֶן!

וּתְלַכְנָה שָׁמָּה הַיְלָדוֹת עִם הַצֶּפּוֹר, — וְאַף אֲמַנְם יִצְאָה
 שֵׁם בְּמְחוּל נִפְלָא כֹּזֵה, שְׁלֹא רָאוּ עוֹד מְעוּלָם. אִז הִרְיֵעוּ
 עַל הַיְלָדוֹת תְּרוּעַת־שֵׁשׁוֹן וְלֹא יָדְעוּ אֶת נַפְשָׁן מִרֵב עֲנָג.
 אֶךְ הַצֶּפּוֹר לֹא הִיָּתָה עוֹד שְׁבַע־תְּרִצוֹן מְמְחוּלָה:

— אֵין זֶה עוֹד הַמְּחוּל הָאֲמִתִּי שֵׁישׁ בְּכּוּחֵי לְהִרְאוֹת
 לָכֵן. הַקֶּרְקַע שֶׁמִּתַּחַת לְרַגְלֵי הוּא מְלֵא גוֹמוֹת, וְקִשָּׁה לִי
 לְהִתְהַלֵּךְ עָלָיו בְּרַגְלֵי הַקִּטְנוֹת בְּאוֹ וְנִצָּא אֶל הַדֶּרֶךְ אֲשֶׁר

בְּקִצָּה הַכֶּפֶר, וּרְאִיתִן שָׁם אֶת הַמְּחֹלֶל הָאֲמִתִּי.
וּתְצַאנָה הַיְלָדוֹת עִם הַצִּפּוֹר אֶל הַדֶּרֶךְ אֲשֶׁר בְּקִצָּה
הַכֶּפֶר, כִּי הִקְסִימָה אוֹתָן הַצִּפּוֹר בְּרִקּוּדֶיהָ. וַיִּתְאַסְפוּ שָׁם
זִקְנִים עִם צְעִירִים לְרֹאוֹת בַּמְּחֹלֶל הַנִּפְלָא, וְכֻלָּם הִתְפַּלְאוּ
עַל זֶה וַיִּשְׁבְּעוּ עֲנַג אֵין קֵץ.

אוּלָּם לִפְתַּע פְּתָאם הִתְרוֹמְמָה הַצִּפּוֹר מֵעַל הָאָרֶץ
וַתִּקְרָא:

— הִזֶּה הוּא הַתְּשֻׁלוּם אֲשֶׁר שַׁלַּמְתֶּם לִי בְּעַד טוֹבָתִי,
בְּסַגְרְכֶם אוֹתִי בְּבֵיתְכֶם זֶה יָמִים רַבִּים? !
וּבַדְּבָרָה זֹאת הִתְעוֹפְפָה בְּאוֹר מִמַּעַל לְרֹאשׁ כָּל
הַנְּאֻסָּפִים; וְאַחֲרֵי-כֵן הִתְרַחֲקָה וַתַּעֲפֶף לָהּ.
כְּאֲשֶׁר רָאֵתָה זֹאת הַיְלָדָה הַקְּטָנָה, הַתְּפַרְצָה בְּבִכֵי
גְדוֹל וַתִּקְרָא:

— אוֹיָה לִי! נַח יֹאמְרוּ לָזֶה אֲבוֹתִי בְּשׁוֹכֵם הַבֵּיתָה
וּבְרֹאוֹתֶם, כִּי אֵין הַצִּפּוֹר?

וַתִּרְץ אַחֲרֵי הַצִּפּוֹר, הִיא וְחִבְרוֹתֶיהָ עִמָּה.
אוּלָּם מֵהַר חֵישׁ עִיפוּ הַיְלָדוֹת וַתִּשְׁתַּמְּטֶנָה מִרְדֹּף אַחַת
אַחַת. וְאוּלָּם הַיְלָדָה רִדְפָה בְּלִי-הֶרֶף אַחֲרֵי הַצִּפּוֹר בְּחִרְדַּת-
נַפְשָׁה מִבְּלֵי הַבַּט יָמִין אוֹ שְׂמָאל. וְהִנֵּה עֹזְבוּהָ כַחֲזוֹתֶיהָ—
וַתַּעֲמַד פְּתָאם מִרְדֹּף. הַשֶּׁמֶשׁ כָּבַר בָּאָה, וְהַחֲשָׁךְ כִּסּוּהָ אֶת
הָאָרֶץ. הַיְלָדָה הִחֲלָה לְהִתְבּוֹנֵן עַל סְבִיבוֹתָהּ— וְהִנֵּה זֶר
לָהּ הַמְּקוֹם פֹּה! וְלֹא רָאֵתָה גַם אִישׁ בְּכָל הַסְּבִיבָה יֵאֵין
דֶּרֶךְ וּשְׁבִיל. אִזּוּ קָצְרָה נַפְשָׁה הַיְלָדָה וַתִּקְרָא:

— הֵה, צִפּוֹר פְּלָאִים! אֲנִי הַצִּלְתִּי אֶת נַפְשִׁךָ מִמּוֹת—

וְאֵת פְּכַה תְּשַׁלְּמִי לִי בְעֵד גְּמוּלֵי הַטּוֹב?

וְהִנֵּה הַתְּכַסּוֹ הַשָּׁמַיִם עָבִים, וּמָטָר סוֹחֵף נִתַּךְ אֶרְצָה.
 וְכֹאשֶׁר הַבְּרִיק הַבָּרֶק, רָאֵתָה הַיְלִדָה וְהִנֵּה לֹא רְחוּק מִמֶּנָּה
 מְעַרָה בְּתוֹךְ הַסְּלָעִים. וְתַסְתֵּר שָׁמָּה מִפְּנֵי הַמָּטָר. פְּתָאם
 הַגִּיעַ אֶל אֲזִנָּה קוֹל־צְעָדִים — וּלְפָנֶיהָ עָמַד אִישׁ שְׁחוֹר גְּבֵה
 מְאֹד וּמְרָאֵהוּ נוֹרָא. הוּא הָיָה עֵנֶק אוֹכְל־אָדָם. וְתַחֲרַד
 הַיְלִדָה חֲרָדָה גְּדוֹלָה מִפְּנֵיו וְלִבָּה הַתְּפַלֵּץ בְּקִרְבָּהּ. הָעֵנֶק
 הֵצִית אִשׁ, וְאִזּוּ רָאֵתָה הַיְלִדָה שֶׁקַּע עַל שִׁכְמוֹ. וְכֹאשֶׁר קָרַב
 אֵלֶיהָ הָעֵנֶק, נִפְלָה עַל בְּרַפְיָהּ וְתַבְּרָךְ וְתַתְּחַנֵּן לְפָנָיו:

— הֵה, אֲדוֹנִי! אֲנִי תַעֲיִתִי בַדֶּרֶךְ, בְּרַדְפֵי אַחֲרֵי הַצִּפּוֹר
 הַנִּפְלָאָה הַכּוֹזֹבֶת; וְהִנֵּה נִמְלָטְתִּי הִנֵּה מִפְּנֵי הַמָּטָר. הֵאֵם לֹא
 תֵּאָבֶה לְהִרְאוֹת לִי אֶת הַדֶּרֶךְ אֶל בֵּית־אִמִּי?
 וַיַּעַן אוֹתָהּ הָעֵנֶק בְּצַחוּק:

— אָמְנָם כֵּן, אֶל בֵּיתִי אֶרְאֶה לָךְ אֶת הַדֶּרֶךְ.
 וּבִדְבָרוֹ זֹאת תִּפֹּשׂ אֶת הַיְלִדָה וַיִּשְׁלַךְ אוֹתָהּ לְתוֹךְ
 שֶׁקוֹ. הַמָּטָר כָּבֵד חֲדַל אִזּוּ, וְהָעֵנֶק יֵצֵא מִתּוֹךְ הַמְּעָרָה. אִזּוּ
 פָּרְצָה הַיְלִדָה בִּילְלָה מְרָה, וְתוֹסֵף לְהַתְּחַנֵּן לְפָנֵי הָעֵנֶק, כִּי
 יִרְחַם עָלֶיהָ וְלֹא יַעֲשֶׂה אֶתָּה כָּלָה. אוּלַּם כֹּל תַּחֲנוּנֶיהָ הָיוּ
 לְשׂוֹא. וְתַקְרָא הַיְלִדָה מִנְּהַמְת־לָבָה:

— הֵה, צִפּוֹר נִפְלָאָה! הִזֵּה הוּא הַתְּשָׁלוּם בְּעֵד גְּמוּלֵי הַטּוֹב?
 בֵּין כֹּה וְכֹה שָׁבוּ אֲבוֹת הַיְלִדָה אֶל בֵּיתָם; וַיִּסְפְּרוּ
 לָהֶם הָאֲנָשִׁים אֶת כָּל הַנַּעֲשָׂה פֹה בְּהִיּוֹתָם רְחוּקִים מִבֵּיתָם.
 וַיִּלְכוּ שְׁנֵיהֶם לְחַפֵּשׂ אֶת הַיְלִדָה. הָאָב מַעֲבֵר מִזֶּה וְהָאֵם
 מַעֲבֵר מִזֶּה.

פְּתָאִם הַגִּיעָה אֶל אֲזוּנֵי הָאֵם שִׁירַת־צֹפּוֹר:

אוֹתֵי סָגְרָה אִם בְּמַעוֹנָה,

עֵתָה נוֹשָׂאָה הִיא עוֹנָה.

הַפִּירָה הָאֵם אֶת הַצֹּפּוֹר הַנִּפְלְאָה, וַתִּתְחַנֵּן לָהּ:

— אֲנִי, רַחֲמֵי עַל בְּתִי וְהִצִּילֵי אֶת נַפְשִׁי!

וַתַּעַן הַצֹּפּוֹר וַתֹּאמֶר:

הִנֵּה הוֹלֵךְ שָׁם עֲנֹק. בְּתֶךָ נוֹשֵׂא הוּא בְּשֶׁק.

וַתִּשָּׂא הָאֵם אֶת עֵינֶיהָ וַתִּרְאֵ עֲנֹק שְׁחוֹר יוֹצֵא מִבֵּין

עֵצֵי הַיַּעַר וְשֶׁק עַל שְׂכָמוֹ.

וַבִּרְגַע הַזֶּה שָׁמְעָה הַיִּלְדָּה לְחֹשׁ הַצֹּפּוֹר הַנִּפְלְאָה:

נָא, הֲרַגְעֵי יִלְדָּה טוֹבָה,

אֲמִךָ בָּאָה, וְהִצִּילָה קְרוֹבָה.

וּפְתָאִם נִשְׁמַע שִׁירַת־צֹפּוֹר אַחֲרֵת:

עֲפוֹת דְּבוּרִים עוֹף וְשׁוֹב,

דְּבַשׁ הֵן אוֹסְפוֹת מִתּוֹק טוֹב.

כְּשָׁמַע הָעֲנֹק אֶת שִׁירַת־הַצֹּפּוֹר, קָרָא בְּגִיל:

— הָאֵת, הִנֵּה אֶכֶל דְּבַשׁ כְּנַפְשִׁי שְׁבַעֵי!

הוּא הִנִּיחַ אֶת הַשֶּׁק עַל הָאָרֶץ, וַיִּלֶךְ אַחֲרֵי הַצֹּפּוֹר

אֶל הַיַּעַר לְרִדּוֹת דְּבַשׁ. אוֹלָם כְּאֲשֶׁר נִדְמָה לוֹ, כִּי בָּא סוּף־

סוּף אֶל נְחִילֵי־הַדְּבוּרִים, שָׁמַע פְּתָאִם אֶת קוֹל־הַצֹּפּוֹר מֵעֵבֶר

אַחֵר. וְזֹאת הִיְתָה הַצֹּפּוֹר הַנִּפְלְאָה שֶׁהִתְעֵתָה אֶת הָעֲנֹק, כְּדִי

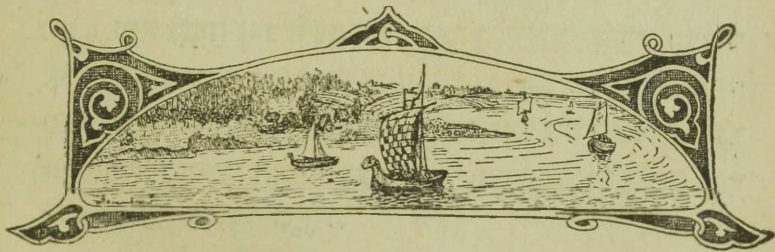
לְהִצִּיל אֶת הַיִּלְדָּה מִיָּדָיו.

בֵּין כֹּה וְכֹה יִצְאָה הָאֵם מִמַּחְבְּאָה, וַתּוֹצֵא אֶת בְּתָהּ

מִהַשֶּׁק, וַתֹּאמֶר אֵלֶיהָ:

— רוֹצֵי הַבֵּיתָה חִישׁ־חִישׁ, וְאֲנִי אָבֵא אַחֲרֶיךָ.
 וְכַאֲשֶׁר הִלְכָה לָהּ הַיְלִידָה, לָקְחָה הָאִם אֶת הַשֶּׁק
 וַתְּשַׁלֵּךְ אֵל תּוֹכוֹ נְחִיל שֶׁל דְּבוּרִים שֶׁנֶּחַ בְּרַגְעֵי הַזֶּה עַל שֵׁיחַ
 אֶחָד. אַחֲרֵי־כֵן קִשְׂרָה אֶת פִּי הַשֶּׁק, וַתְּבָרַח בְּמַהֲירוֹת גְּדוֹלָה.
 כְּעֵבֶר רִגְעִים מְסֻפָּר שָׁב הָעֵנָק נְרַגְזוּ מְאֹד, כִּי לֹא מֵצָא
 דְּבֶשׂ, — וַיֵּרָא לְתַמְהוֹנוֹ, כִּי הוֹקֵל מְשַׁקֵּל הַשֶּׁק. וַיִּפְתַּח אֶת
 הַשֶּׁק לְרֵאוֹת אֶת סֶבֶת־הַדְּבַר. וַתַּעֲפֹנָה הַדְּבוּרִים מִתּוֹךְ הַשֶּׁק
 וַתַּעֲקֹצְנָה אוֹתוֹ בְּחֻמָּתוֹ, עַד כִּי נָהַם מְכַאֲבוֹ כַּחֲתִּיהַ פְּצוּעָה.
 אִזּוֹ נִמְלֵט מֵהָרַע עַל נַפְשׁוֹ — וְהַדְּבוּרִים רָדְפוּ אַחֲרָיו. —
 כַּאֲשֶׁר שָׁבָה הָאִם עִם בֵּיתָה הַבֵּיתָה, שִׁמְחוּ כָּל הָאֲנָשִׁים
 שִׁמְחָה גְּדוֹלָה.

וּבְקוֹמָן בְּבִקְרָה, כְּבָר הֵיטָה אֶפְסוֹר הַפְּלָאִים שׁוֹב בְּבֵיתָם,
 וַיְהִי לָהֶם חֶלֶב לְרֹב כָּל הַיָּמִים.

חוטב־עצים שהרגיז את תושבי היער.

ויהי היום ויֵלֶךְ אִישׁ הַיְעָרָה לְחַטֵּב עֵצִים. וַיִּבְקֶשׂ לוֹ הָאִישׁ עֵצִים עֲבִים וְחֹסְנִים ⁽¹⁾, אִפְסָ כִּי לֹא עָלָה בְּיָדוֹ לְמַצֵּא כְּאֵלֶּה. אִזּוֹ עָלָה עַל צוּר גְּבוּהַ וַיִּשְׁקֶף מִשָּׁם עַל סְבִיבוֹתָיו — וְהִנֵּה מַצֵּא שָׁם עֵצִים כְּחֻפְצוֹ. וַיֵּרֶם הָאִישׁ אֲבָן גְּדוֹלָה וַיִּזְרְקֶהָ לְמַטָּה בְּעֵץ אֶחָד. הָאֲבָן הִתְגוֹלְלָה אֶל הָעֵמֶק בְּרַעַשׁ גְּדוֹל — וַתַּבְהֵל תִּישׁ שִׁישׁן אִזּוֹ בֵּין הַסְּבָכִים. קָפַץ הַתִּישׁ עַל רַגְלָיו וַיִּבְרַח בְּמַעֲבַה־הַיְעָרָה. — וּבְרוּצוֹ פָּגַע בְּתוֹא. קָפַץ הַתּוֹא עַל רַגְלָיו וַיִּבְרַח נְבִהֵל וְנִבְעַת מִפְּנֵי הַתִּישׁ. בְּעֵת הַזֹּאת הִלְךְ שָׁם אִישׁ לְצוּד אֶת צִידוֹ. וְכִרְאוֹת הַתּוֹא אֶת הָאִישׁ, הִתְנַפֵּל עָלָיו וַיִּמְיֹתֶהוּ. מִיַּד יָרַד הָעֵיט עַל גּוֹפַת הַצִּיד הַמֵּת.

וַיִּרְאוּ הָאֲנָשִׁים מִרְחוֹק אֶת הַצִּפְרִים הַמִּתְעוֹפְפִים וְחָגִים ⁽²⁾ בְּאֹוִיר, וְהַיּוֹרְדִים לְאָרֶץ יָרֵד וְעָלָה, יָרַד וְעָלָה, — וַיִּמְהָרוּ כֻלָּם אֶל הַמְּקוֹם הַלֵּז, לְרְאוֹת אֶת סִבְת־הַדְּבָר. וּבְכַבֵּאִם שָׁמָּה — מָצְאוּ אֶת הַצִּיד הַמֵּת.

וַיַּחֲלּוּ הָאֲנָשִׁים לְחַקֵּר לְסִבְת־מוֹתוֹ; — וַיִּמְצְאוּ אֶת עַקְבֵי־הַתּוֹא. אִזּוֹ קָרְאוּ כֻלָּם פֹּה אֶחָד:

— הַתּוֹא טָרַף אוֹתוֹ!

”וַיִּמְאַיֵן בָּא הַתּוֹא?” — חָקְרוּ שׁוּב. וַיּוֹדַע דָּהֵם, כִּי

הַתּוֹא בָּא מִבֵּין הַסְּבָכִים.

— וַאִיךָ בָּא מִשָּׁם? — שָׁאֲלוּ שׁוּב.

חָקְרוּ וַדְרָשׁוּ, עַד אֲשֶׁר מָצְאוּ אֶת עַקְבֵי־הַתִּישׁ.

(1) חזקים, (2) עושים חוב.

— ומֵאֵין בָּא הַתִּישׁ שֶׁהַפְּחִיד אֶת הַתּוֹא? — שְׁאַלְוּ בְּלֶם
פֶּה אֶחָד.

— הַתִּישׁ בָּא מִבֵּין הַסְּבָכִים הֵהֵם! — עָנָה אֶחָד מִקְרָבָם.
— וּמָה הַפְּחִיד אֶת הַתִּישׁ?

מִצָּאוּ בְּעֵמֶק אֶת הָאֵבֶן הַגְּדוֹלָה — וַיֹּסִיפוּ לְשֹׂאֵל:
— מֵאֵין נִפְלְהָ הָאֵבֶן, שֶׁהַפְּחִידָה אֶת הַתִּישׁ?

— מִן הַצּוֹר הַלָּז! — נִשְׁמַע קוֹל.

— וּמִי זָרַק אֶת הָאֵבֶן?

— אִישׁ! כִּי עַל כֵּן בִּקֵּשׁ לוֹ עֲצִים לְחַטֵּב אוֹתָם; וַיִּזְרַק

אֵבֶן כְּבֹדָה בְּעֵץ הַזֶּה, כִּדֵּי לְעַקְרוֹ מִשְׂרָשׁוֹ.

וַיֹּסִיפוּ לְשֹׂאֵל:

— וּמִדּוּעַ בָּחַר דּוֹקָא אֶת הָעֵץ הַזֶּה לְעַקְרוֹ, וְהֵלֵא יֵשׁ

פֶּה עוֹד עֲצִים לָרֶב? וְלָמָּה הַקִּים רַעַשׁ וּמְהוּמָה, בְּמִקּוֹם

שֶׁשָּׂרְרָה דּוּמְיָה וְשִׁלְוָה?!

עַל כֵּן יֹאמֶר הַמֶּשֶׁל:

כֹּל הַמְרַבֵּה לְבִקֵּשׁ — מִבִּיא מְהוּמָה לְעוֹלָם.

הָאֲרָנָב וְצֵב־הַשְּׂרִיּוֹן.

הָאֲרָנָב פָּגַשׁ אֶת צֵב־הַשְּׂרִיּוֹן, וַיִּקְרָא אֵלָיו בְּלַעַג:

— הוּי, מַה קָצְרוֹת וּמַה מְכַעְרוֹת הֵן רַגְלֶיךָ!

הַצֵּב עָשָׂה אֶת עֲצָמוֹ כְּלֹא־שׁוֹמֵעַ.

— כִּנְרָאָה, אֵינְךָ יָכוֹל לָרוּץ, אִם רַגְלַיִם כְּאֵלֶּה לָּךְ, —

הוֹסִיף הָאֲרָנָב בְּלַעַג.

הַצֵּב עָשָׂה אֶת עֲצָמוֹ כְּלֹא־שׁוֹמֵעַ.

שְׂתִיקַת־הַצֵּב הִרְגִּיזָה מְאֹד אֶת הָאֲרָנָב, וַיַּחְפֹּץ לְהִגִּיד

עוֹד דְּבָרִימָה. אוּלַם פְּתֹאֵם פָּנָה צֵב־הַשְּׂרִיּוֹן הַנֶּעֱלָב אֶל

הָאֲרָנָב וַיֹּאמֶר אֵלָיו:

— שְׁמַע־נָא, הָאֲרָנָב! יֵשׁ אֶת נַפְשִׁי לְהִתְחַרְוֹת אִתְּךָ

בְּמָרוּץ!

— בְּמָרוּץ — אֲמַי? — קָרָא הָאֲרָנָב בְּתַמְהוֹן רָב.

— אֲמַנָּם כֵּן, אִתְּךָ! — עָנָה צֵב־הַשְּׂרִיּוֹן בְּמִנְחָה: — וּמִדּוּעַ

זֶה לָא?

אָף־עַל־פִּי שִׁחַשְׁבַּ הָאֲרָנָב, כִּי אָךְ לָצוֹן תָּמַד לוֹ צֵב־

הַשְּׂרִיּוֹן, בְּכַל־זֹאת הִרְגִּיזוֹ אוֹתוֹ דְּבָרָיו עַד מְאֹד. הוּא לֹא

יָכוֹל נִשְׂא, אִם הִתְלוֹצְצוּ בוֹ. אוּלַם בְּרֹאוֹתוֹ, כִּי בְרַצִּינּוֹת

יִדְבֵר הַצֵּב אֶת דְּבָרָיו, פָּנָה אֵלָיו וַיֹּאמֶר:

— לוֹ יְהִי כְּדְבָרֶיךָ! וּמַה יְהִיָּה הָעֲרָבוֹן, אֲשֶׁר

נִתְעָרַב בוֹ?

— אֲנִי נוֹתֵן לְעֲרָבוֹן אֶת כָּל רְכוּשִׁי, וְאִף אֶתְּהָ תִתֵּן אִחַ

כָּל רְכוּשְׁךָ.

— טוב אפוא, הסכמתִי!

צב־השריון הֵלךְ לְבֵיתוֹ לָאֵט לָאֵט, כְּדָרְכוֹ תְּמִיד.
וְהָאֲרָנָב וְאִשְׁתּוֹ לָעָגוּ לוֹ מֵאַחֲרָי גִבּוֹ.

בְּבֹאוֹ הַבַּיְתָה, אָמַר צב־השריון אֶל בְּנָיו:

— עוֹד הַיּוֹם עָלַי לָלֶכֶת אֶל הַיַּעַר — וְגַם אַתֶּם

תֵּלְכוּ אִתִּי!

הַצְּבִים הַקְּטָנִים שָׁמְחוּ מְאֹד, כִּי לֹקַח אוֹתָם אֲבִיהֶם אִתּוֹ.

וַיֵּלְכוּ כֻלָּם אֶל הַיַּעַר. וְכֹאֲשֶׁר בָּאוּ אֶל מְקוֹם אֶחָד

שָׁשׂם הַיְתָה הַדֶּרֶךְ עֵקְמָה כְּזוּיָתָּה, אָמַר צב־השריון אֶל

בְּנוֹ הַקָּטָן:

— הַשָּׂאֵר אַתָּה בְּמְקוֹם הַזֶּה, וְכֹאֲשֶׁר יַעֲבֹר מִחַר הָאֲרָנָב

עַל פְּנֵיךָ, תִּקְרָא אֵלָיו בְּקוֹלִי: „שְׁלוֹם, אֲדוֹנֵי הָאֲרָנָב!“

וְכֹאֲשֶׁר נֹכַח הַצֵּב לְדַעַת, כִּי יוֹדַע הַקָּטָן אֶת הַמְּלִים

הָאֵלֶּה עַל־פִּיהוּ, הֵלךְ לוֹ הִלָּאָה עִם בְּנָיו הַנוֹתָרִים.

— וְאַתָּה תִּשָּׂאֵר פֹּה! — אָמַר אֶל בְּנוֹ הַשְּׁנִי אַחֲרָי

לְכַתֶּם רְגָעִים מִסִּפֵּר; — וְכֹאֲשֶׁר יַעֲבֹר מִחַר הָאֲרָנָב עַל פְּנֵיךָ,

תִּקְרָא בְּקוֹלִי: „שְׁלוֹם, אֲדוֹנֵי הָאֲרָנָב!“

אַחֲרֵי־כֵן הֵלךְ צב־השריון הִלָּאָה עִם בְּנָיו הַנוֹתָרִים;

וְכַעֲבוֹר רְגָעִים מִסִּפֵּר צִוָּה גַם לְבְנוֹ הַשְּׁלִישִׁי כַּדְּבַר הַזֶּה —

וְכֵן לְכֻלָּם.

עַד מֵהֵרָה עָמַד הַבֵּן הַשְּׁשִׁי עַל הָאֲבֹן הַגְּדוֹלָה שְׂאֲצֵלָהּ

הַיְתָה הַמְּטָרָה.

— כֹּאֲשֶׁר יָבֵא הַנָּה הָאֲרָנָב, תִּקְרָא אֵלָיו: „נִצְחָתִיךָ, —

הַנְּנִי פֹה!“ — אָמַר צב־השריון אֶל בְּנוֹ.

אחרי־כן שב צב־השריון אל ביתו שלמח וטוב־לב,
 ויעז כִּי השָׁעָה הִיְתָה מְאַחֶרֶת, לָכֵן שָׁכַב מִיַּד לְיִשָּׁן.
 אוֹלָם שְׁנַת הָאָרְנָב נִדְדָה בְּלֵילָה הַהוּא מְרָגוּ.
 — מַה מְגַחֵךְ אַתָּה! — אָמְרָה אֵלָיו אִשְׁתּוֹ. — הָאֵם חוֹשֵׁב
 אַתָּח בְּאֵמֶת, כִּי צַב־הַשְּׂרִיּוֹן יִנְצַח אוֹתְךָ בְּהַתְּחָרֹת־הַמְּרוֹץ?
 לְמַחֶרֶת הַבֶּקֶר בָּא רֵעַ אֵל הָאָרְנָב לְהִיּוֹת יַד
 לְהַתְּחָרֹת, וַיִּלְכוּ שְׁנֵיהֶם אֶל צַב־הַשְּׂרִיּוֹן. בְּבֹאֵם שָׁמָּה, כָּבַר
 הָיָה הַצַּב מוֹכֵן לְדָרֶךְ, — וּשְׁלֹשָׁתָם הִלְכוּ אֶל הַמְּקוֹם הַקְּבוּץ
 בַּיַּעַר.

אחת — שְׁתֵּים — שָׁלֹשׁ! — וְהַמְּרוֹץ הַחֲלִי.
 מִיַּד נָטָה צַב־הַשְּׂרִיּוֹן מִהַדָּרֶךְ הַצֵּדָה — וַיִּשָּׁב אֶל בֵּיתוֹ.
 בְּבֹאוֹ הַבֵּיתָה יָשַׁב לוֹ בְּמַנוּחָה וַיַּחֲכֶה לְבָנָיו.
 וְהָאָרְנָב רָץ בְּכָל כַּחוֹ בְּמַהִירוֹת רַבָּה, מִבְּלֵי חֲשַׁב
 דָּבָר. פְּתָאֵם שָׁמַע קוֹל קוֹרָא אֶל אָזְנוֹ: „שְׁלוֹם, אֲדוֹנֵי
 הָאָרְנָבוּ!” — הוּא, מַה מְאֹד מֵהָר הָאָרְנָב־שֶׁלְּרוּץ דָּרְכוֹ הִלָּאָה! —
 „שְׁלוֹם, אֲדוֹנֵי הָאָרְנָבוּ!” — נִשְׁמַע שְׁנִית. וְעוֹד פַּעַם: „שְׁלוֹם,
 אֲדוֹנֵי הָאָרְנָבוּ!”

הָאָרְנָב הָיָה נְרָגוּ מְאֹד, וְכַמְעַט שִׁיָּצָא מִדַּעְתּוֹ מְרַב
 כָּעַס. וְהִנֵּה נִשְׁאַרָה לוֹ עוֹד אֶךְ דָּרֶךְ מְעַטָּה עַד הַמְּטָרָה.
 וַיִּרֶץ חִישׁ הִלָּאָה וַיִּשָּׂם בְּכַבְדוֹת.
 — נִצְחַתִּיךָ — הִנְנִי פֹה! — נִשְׁמַע עַל־יַד הַמְּטָרָה קוֹל
 בְּאֲזֵנֵי הָאָרְנָב.

הָאָרְנָב נִפְלַ מִתְּעֵלָף עַל הָאָרֶץ.
 וְצַב־הַשְּׂרִיּוֹן הָעָרוֹם הַבֵּיט בְּעֵגָג אֶל יַלְדָּיו שְׂוֹבֵם

הַבֵּיתָה; וַיִּשְׁמַח מְאֹד עַל זֶה שֶׁעָרַמְתָּו עֲלֵתָהּ בְּיָדוֹ.
 כְּעֵבֶר זְמַן-מָה בָּאָה אִשֶּׁת הָאָרְנָב אֶל צַב־הַשְּׂרִיּוֹן,
 וַתִּבְרַךְ וַתַּחַנֵּן לְפָנָיו, כִּי יִסְלַח לְבַעֲלָהּ אֶת עֲוֹנוֹ.
 — הוּא שׁוֹכֵב חוֹלָה, — וְעוֹד עָלִינוּ לְשָׁלֵם קָנָס! —
 הוֹסִיפָה בְּבָכִי.

— שׁוֹבֵי לָךְ, גְּבֵרְתִי, אֶל בֵּיתְךָ! — אָמַר אֵלֶיהָ צַב־
 הַשְּׂרִיּוֹן; — אֲנִי אֲמַלֵּךְ בְּדַבַּר הַזֶּה, וּמַחֲר אָבֵא אֵלֵיכֶם.
 וְאִךְ אֲמַנֵם הֵלֵךְ צַב־הַשְּׂרִיּוֹן בַּיּוֹם הַשְּׁנִי אֶל בֵּית יָרִיבוֹ (1)
 וַיְדַבֵּר אֹתוֹ דְּבָרֵי שְׁלוֹם וְרַעוּת. וּמֵהַקָּנָס שׁוֹכָה בּוֹ לָקַח אֶךְ
 חֶלֶק קָטָן.

— רָשָׁם לָךְ זֹאת בּוֹכְרוֹנָךְ — אָמַר צַב־הַשְּׂרִיּוֹן אֶל
 הָאָרְנָב:

— אֵל תִּלְעַג לְנַפְש־חַיָּה בְּגִלְל מְרָאָה הַחִיצוֹנִי, יַעַן
 כִּי עָלִינוּ לְהִשָּׂאֵר בְּצַלְמֵנוּ שְׁבוּ גוֹצְרָנוּ.

עור הברדלס.

הָאֲרֻנָּבֶת בְּשֵׁלָה פַעַם תְּבַשִּׁיל. רָאָה זֹאת הַצָּבֵעַ, וַיָּבֵא
אֶל מְעוֹנָה וַיֹּאמֶר אֵלֶיהָ :

— שָׁלוֹם לָךְ, אֲרֻנָּבֶת!

הָאֲרֻנָּבֶת הֶעִיפָה בַצָּבֵעַ מִבֶּט מִן הַצֵּד וַתַּעַן:

— שָׁלוֹם לָךְ, הַצָּבֵעַ!

וְלֹא הִפְסִיקָה אֶת עֲבוֹדָתָה.

הַשְׂתַּחֲוֶה הַצָּבֵעַ אַפִּים אֲרָצָה וַיַּחֲשֹׁף אֶת שְׁנָיו.

— מַה חִפְצָךְ? — שָׁאַלָה אוֹתוֹ הָאֲרֻנָּבֶת.

— בָּאתִי לְבַקֵּשׁ מֵאַתָּה דְבַר־מָה! — עָנָה הַצָּבֵעַ.

— וּמַה הוּא הַדְּבָר?

— בְּמַעוֹנִי כָּבַתָּה הָאֵשׁ — עָנָה הַצָּבֵעַ, — וְהִנֵּה בָאתִי

אֵלֶיךָ לְשֹׂאֵל מֵאַתָּה אוֹד־אֵשׁ.

— הֵא לָךְ! — אָמְרָה הָאֲרֻנָּבֶת, — וַתִּתֵּן לְצָבֵעַ אוֹד בּוֹעֵר.

הַצָּבֵעַ לָקַח אֶת הָאֵשׁ וַיַּעֲזֹב אֶת מְעוֹנָה, וּבִלְכָתוֹ בְּדֶרֶךְ

כְּפֹז אֶת הָאֵשׁ. וְאַחֲרֵי עֲשׂוֹתוֹ זֹאת שָׁב אֶל הָאֲרֻנָּבֶת.

— לָמָּה שָׁבְתָּ? — שָׁאַלָה אוֹתוֹ הָאֲרֻנָּבֶת.

— בְּדֶרֶךְ כָּבַתָּה לִי הָאֵשׁ! — עָנָה הַצָּבֵעַ.

— הֵא לָךְ אוֹד שְׁנִי! — אָמְרָה אֵלָיו הָאֲרֻנָּבֶת.

הַצָּבֵעַ לָקַח אֶת הָאוֹד, וַיֵּלֶךְ אֶל מְעוֹנוֹ — וּבְדֶרֶךְ כְּפֹה

שְׁנִית אֶת הָאֵשׁ. וּכְאִשֶּׁר שָׁב אֶל הָאֲרֻנָּבֶת בַּפַּעַם הַשְּׁלִישִׁית

אָמְרָה אֵלָיו:

— שְׁמַע־נָא, יְדִידִי! אֲנִי מְבִינָה בְשִׁלְמָה תְּכֹפֶה אֶצִּילְךָ

הָאֵשׁ מִדֵּי פַעַם בְּפַעַם: אֲנִי מִבְּשֻׁלַת פֹּה תִבְשִׁיל...!

— לא זאת, לא זאת! — עָנָה הַצֶּבֶעַ.

— כֵּן, כֵּן הַדְּבָר! — אָמְרָה הָאֲרֻנָּבֶת: — אֲנִי יוֹדַעַת אוֹתְךָ הַיָּטִב: הִנֵּךְ רַעֲב... אֲנִי אֶתֵּן לְךָ אִפּוּא מֵעַט אֲכָל, אֲבָל בְּתַנְאֵי שְׂתִלְהִיב אֶת הָאֵשׁ בְּכִירָה.

הַצֶּבֶעַ הִסְפִּים לָזֶה, וַיֵּשֶׁב עַל־יַד הַכִּירָה. אוֹלָם תַּחַת לְהִלְהִיב אֶת הָאֵשׁ, הִבִּיט בְּלִי־הֶרֶף אֶל סִיר־הַתְּבַשִּׁיל, שֶׁעָמַד אֲצֵל הַכִּירָה מוֹכֵן לְשִׁפְתּוֹ. וּבְרֹאוֹתָהּ זֹאת, אָמְרָה אֵלָיו הָאֲרֻנָּבֶת:

— אַל תִּבְט אֶל הַסִּיר! הִלְהֵב אֶת הָאֵשׁ, כִּי לֹא אֶתֵּן לְךָ מֵאוּמָה מֵהָאֲכָל, עַד אִם יִבְשֶׁל.

וַיַּחֲל הַצֶּבֶעַ לְהִלְהִיב אֶת הָאֵשׁ.

אִז לָקַחָהּ הָאֲרֻנָּבֶת עוֹר־בְּרֻדָּלִס וַתִּקְרַב אֶל הַצֶּבֶעַ בְּשִׁבְתּוֹ עַל־יַד הַכִּירָה, וַתִּתְפֹּר אֶת הָעוֹר אֶל גְּבוֹ בֹזְהִירוֹת רַבָּה. וְהַצֶּבֶעַ לֹא הִרְגִישׁ בַּדְּבָר.

כַּעֲבֹר שָׁעָה קָלָה יִשְׁבֶּה הָאֲרֻנָּבֶת לְסַעְדָּה, וְהַצֶּבֶעַ קָבַל גַּם הִיא אֶת חֲלָקוֹ. אַחֲרֵי אֲכָלוֹ קָם הַצֶּבֶעַ לָשׁוּב אֶל מְעוֹנוֹ. וַתֹּאמֶר אֵלָיו הָאֲרֻנָּבֶת:

— הֲלֹא שְׂכַחְתָּ לָקַחַת אֶתְךָ אֵשׁ!

— אֲמַנָּם כֵּן! — אָמַר הַצֶּבֶעַ, וַיִּקַּח שְׁנֵי אוֹדִים וַיֵּשֶׁב

אֶל בֵּיתוֹ.

כְּרוּצוֹ בַדְּרֶךְ רָאָה מֵאַחֲרָיו אֶת עוֹר־הַבְּרֻדָּלִס. וּמִפְּנֵי שְׁלֹא יָדַע, כִּי הָעוֹר תִּפְּוֹר אֶל גְּבוֹ, נִבְהַל מְאֹד וַיִּקְרָא: „אִי!.. אִי!“ — נוֹסֵף עַל זֶה הַתְּחַבֵּט הָעוֹר עַל גְּבוֹ וַיִּשְׁמַע

קול שָקְשׁוּק. וּיְמַלֵּל הַצְּבֹעַ בְּחֶרֶדָה: „אוֹיֵה, הַבְּרַדְלֵס דוֹלֵק אַחֲרָי!” — וַיֵּשֶׂא אֶת רַגְלָיו וַיֵּרֶץ בְּמַהֲירוֹת גְּדוֹלָה מְאֹד בְּתַחֲלָה. בָּבֹאוּ עַד מְעוֹנוֹ, עָבַר בְּקַפִּיצָה דְרָךְ הַפֶּתַח, — וַיִּקְרַע הַתָּפֶר שֶׁעַל גְּבוֹ, וְעוֹר-הַבְּרַדְלֵס נָפַל עַל הָאָרֶץ.

— הוּי, מִחֲמַדִּי! — קָרָא הַצְּבֹעַ מִבְּהֵל אֶל זוגָתוֹ וְאֶל ילָדָיו: — בְּרַדְלֵס דֹּלֵק אַחֲרָי! הִנֵּה שׁוֹכֵב הוּא עַל-יַד הַפֶּתַח! הָאֵם וְהַיְלָדִים נִרְתְּעוּ לְאַחֲוֵרֵיהֶם מִפֶּחַד. אַחֲרֵי-כֵן הִבִּיטוּ אֶל הַפֶּתַח וַיֹּאמְרוּ בְלִחַשׁ:

— אַמְנֵם כֵּן! בְּרַדְלֵס הוּא זֶה הַשׁוֹכֵב עַל-יַד הַפֶּתַח. וַיֵּמָה גַּעֲשֵׂה עִתָּה?

כְּעֵבֶר זְמַן-מָה הַחַל הָרַעַב לְהַצִּיק לָהֶם. וַיִּשְׁמְעוּ עֲצוֹת בְּנַפְשָׁם אֵיךְ לְהַחֲלִיץ מִתְמַצֵּר.

— אֵיךְ נוֹכֵל לְהֵבִיא אֶכֶל, אִם הַבְּרַדְלֵס אֵינְנוּ זֶה מִהַפֶּתַח? אֵיךְ אֶפְשֶׁר לְעֵבֶר עָלָיו? — אָמְרוּ אִישׁ אֶל אַחִיו. וְכַאֲשֶׁר גָּבַר עֲלֵיהֶם הָרַעַב מְאֹד, אָמַר הַצְּבֹעַ:

— אֵין לָנוּ מוֹצֵא אַחֵר, מְאֹד לְהַאֲבִיב בֵּינֵינוּ. אִם אֲנִי אֲנַצֵּחַ, אֲזִי אֶהְיֶה אֲנִי לָכֶם לְבָרוֹת; — וְאִם אַתֶּם תִּנְצְחוּ, אֲזִי תִהְיֶה אַתֶּם לִי לְבָרוֹת.

בְּשִׁמְעֵם אֶת דְּבָרֵי-אֲבֵיהֶם, פָּרְצוּ הַיְלָדִים בְּבִכֵּי:

— אֲבֵינוּ! הֲלֹא כְחָךְ גְּדוֹל מִכְחֵנוּ!

וַיַּעַן הַצְּבֹעַ:

— אֵי-אֶפְשֶׁר לְדַעַת מְרָאשׁ, מִי יִנְצַח. עָלֵינוּ לְנִסּוֹם אֶת כְּחֵנוּ.

וּבְדַבְרוֹ זֹאת, הִפִּיל יְלֵד אֶחָד אֲרֻצָּה — וַיֹּאכְלֶהּ. וְכַעֲבֹר
 אֵיזוֹה זְמַן הִפִּיל יְלֵד שְׁנִי — וַיֹּאכֵל גַּם אוֹתוֹ. וְכֵן הָיָה גּוֹרֵל
 שְׁנֵי הַיְלָדִים הַנוֹתְרִים, — וַיִּשְׁאָרוּ רַק שְׁנֵיהֶם הַצָּבֵעַ וְזוּגְתוֹ.
 וּבְאִשֶּׁר הִחַל הָרָעֵב לְהִצִּיק לוֹ מִחֻדְשׁ, אָמַר הַצָּבֵעַ אֶל זוּגְתוֹ:
 — זוּגְתִי! הִבֵּה נֶאֱבֵק שְׁגִינוֹ: אִם אָנִי אֲנַצַח, וְהָיִיתִי
 אָנִי לָךְ לְבָרוֹת; — וְאִם אַתָּה תִּנְצַח, וְהָיִית אַתָּה לִי לְבָרוֹת.
 וַתַּעַן זוּגְתוֹ וַתֹּאמֶר אֵלָיו:

— הֲלֹא כִּחַף גְּדוֹל מְכֹחֵי פִי שִׁבְעָה, כִּי עַל פֶּן לֹא
 וְהִסְרָתְךָ אֶת נַפְשֶׁךָ מֵאֲכֹל.

וַיַּעַן הַצָּבֵעַ:

— אֵי־אֶפְשֶׁר לְדַעַת מִרְאֵשׁ, מִי יִנְצַח. עֲלִינוּ לְנִסּוֹת
 אֶת כֹּחֵנוּ.

אָז הִחֲלוּ שְׁנֵיהֶם לְהֶאֱבֵק. וְהִנֵּה — אוֹיְהָ! — הַצָּבֵעַ נִבְהַל
 מְאֹד, כִּי זוּגְתוֹ הִפִּילָה אוֹתוֹ לָאָרֶץ.

וַתֹּאמֶר אֵלָיו הַזּוּגָה בְּצַחֲוֶק:

— עֲתָה אָנִי אֲכַל אוֹתְךָ...

וַעַן הַצָּבֵעַ גַּם הוּא בְּצַחֲוֶק וַיֹּאמֶר:

— חֲכִי־נָא, הִנֵּה נִחֹזר עוֹד פַּעַם עַל הַצַּחֲוֶק הַזֶּה!

וַיֹּאבְקוּ בַּפַּעַם הַשְּׁנִית — וְשׁוּב הִפִּילָה אוֹתוֹ הַזּוּגָה.

וְשׁוּב אָמְרָה אֵלָיו בְּצַחֲוֶק:

— הִנֵּה אֲכַל אוֹתְךָ..

וַיַּעַן הַצָּבֵעַ:

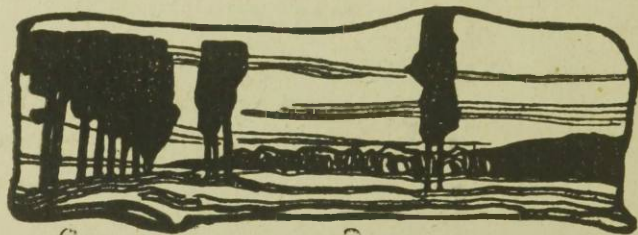
— אָכֹן, זֶה הָיָה צַחֲוֶק יָפֵה עַד מְאֹד! חֲכִי־נָא, הִנֵּה

בְּצַחֲוֶק בַּפַּעַם הַשְּׁלִישִׁית!

וַיֵּאבְקוּ בַפֶּעַם הַשְּׁלִישִׁית. וּבַפֶּעַם הַזֹּאת הִפִּיל הַצֶּבַע
 אֶת זִנְגָתוֹ—וַתִּצְחַק גַּם אִז. אוֹלָם הַצֶּבַע אָכַל אוֹתָהּ.
 עָתָה נִשְׁאָר בּוֹדֵד לְנַפְשׁוֹ. וְכַעֲבַר אֵיזָה זְמַן, אָמַר בְּלִבּוֹ:
 „אֵיזָה, הֲרָעַב מִצִּיק לִי מְאֹד!” וַיַּעַן כִּי לֹא הָיָה עוֹד
 בְּמַעוֹנָו כִּלְ אָכַל, נִשְׂאָ אֶת עֵינָיו, לְרֹאוֹת אִם לֹא הִלָּךְ לוֹ
 סוּף-סוּף הַבְּרָדִלִים מֵעַל הַפֶּתַח. וּבְהַחְבוֹנְנֹו רָאָה. וְהִנֵּה
 הַתְּמַח הָעוֹר עַל פְּנֵי הָאָרֶץ. אִז עָרַב אֶת לִבּוֹ לַגֶּשֶׁת אֶל
 הַפֶּתַח; וַיּוֹכַח לְדַעַת, כִּי הָעוֹר צָפַד כָּלוֹ. וַיִּבֶן אֶת אֲשֶׁר
 עוֹלָלָה לוֹ הָאֲרֻנְבַת בְּעָרְמָתָהּ.

— הוֹי, הָאֲרֻנְבַת הִרְמָאִית: — קָרָא בְּזַעַף—רַק הִיא
 אֲשֶׁמָה בְּמוֹת מִשְׁפַּחָתִי.

וְכַאֲשֶׁר נִפְגַּשׁ אַחֲרֵי-כֵן עִם צְבָעִים, הַתְּאוֹנֵן לְפָנֵיהֶם
 עַל זְדוֹן-לֵב הָאֲרֻנְבַת, וְעַל הָרַע הַשׁוֹלֵט בְּעוֹלָם.

ה ק מ ע .

באחד הימים החליט התיש בנפשו לעלות ברגל אל
מכה העיר הקדושה.

„כל משפחות החיות—אמר בלבו—קבלו כבר את
התאר „הקדוש“, ורק משפחתנו עוד לא הכתרה בתאר—
תפארה זה“.

— התיש!— קראו אליו בני מינו, — אל תלך אל מכה,
כי סכנה צפויה לך בדרך!

ואלם הוא לא שם לב לאזהרות. ביד אחת לקח מקל—
נודדים ויבשניה—כד דבש, וישם לדרך פעמיו. וילך יומם
ולילה, ויעבר יערים עבתיים, עד באו פעם בערב בהיר
אל כפר אחד. פתאם לפתע עמד לקראתו צבע ויאמר אליו:
— מי אתה?

— אנכי הוא התיש העולה ברגל אל מכה.

הצבע הרעב צחק לדבריו, ויאמר:

— אם כן— אך טועה אתה, כי לא למכה תעלה.

— מדוע זה?— שאל התיש, — הלא אלה רוצה בזה.

— לא בזה רוצה אלה!— ענה הצבע; — אלה רוצה

אחרת. הוא בעצמו דואג למזונותי. פעמים רבות אנה לפני
עזים רכות לסעד בהן את לבי, — ועתה הנה שלח אותך
על דרכי.

כשמע התיש את דבריו נבהל מאד ויאמר אליו:

— האם רוצה אתה להמיתני תכף במקום הזה?

— לא! — עֲנֵה הַצְּבֹעַ. — אֵל תִּירָא וְאֵל תַּחַת, כִּי לֹא
 אֶטְרָפֶךָ תִּכְף בְּמָקוֹם הַזֶּה. פֹּה בַשָּׂדֶה יָכֹל לְהַפְחִידֵנוּ כָּל
 עוֹבֵר וְשׁוֹב. יֵשׁ לִי פֶּנֶת־סֹתֵר — וְשֵׁם אֶטְרָפֶךָ.
 וּבְדַבְּרוֹ זֹאת, נָשָׂא אֶת הַתִּישׁ בְּפִיו, וַיִּלְךְ דֶּרֶךְ סִבְכֵי־
 הַיַּעַר אֶל מַעוֹנוֹ שֶׁהָיָה לוֹ בַּמְּעָרָה עֲמֻקָּה וּשְׁלֹוּה.
 אוֹלָם מֵה נִבְהַל הַצְּבֹעַ בְּבֹאוֹ שָׁמָּה: בְּתוֹךְ הַמְּעָרָה
 רִבֵץ אַרְיֵה עִם גּוֹרְיוֹ.

— הַאֲתָה הוּא זֶה, אַחֵי הָאֲרִיָּה? — גִּמְגֵם הַצְּבֹעַ.

— אֲנֹכִי! — עֲנֵה הָאֲרִיָּה.

— כַּאֲשֶׁר נֹדַע לִי, כִּי שָׁמַתְּ פֹה מוֹשְׁבֶךָ, מִהֲרַתִּי אֵלֶיךָ
 לְבָרֶךְ אוֹתְךָ וּלְהַבְיֵא לְךָ מִנְחָה אֶת הַתִּישׁ הַזֶּה! — אָמַר הַצְּבֹעַ.
 אֲזַי הִחֵל הַתִּישׁ לְגַעוֹת בְּקוֹל:

— שִׁקֹּר הַדְּבַר, שִׁקֹּר, אֲדוֹנִי! הַצְּבֹעַ פָּגַשׁ אוֹתִי עַל־יַד
 פֶּתַח הַמְּעָרָה בְּלִכְתִּי אֵלֶיךָ.

— שִׁקֹּר בְּפִיו! — קָרָא הַצְּבֹעַ.

— שִׁקֹּר? — גָּעָה הַתִּישׁ. — הָאֵם לֹא הִגְדַּתִּי לְךָ בַּחוּץ,
 מֵה הִיְתָה מִטְרַת בְּאֵי הַנָּה? בְּדַבַּר עֲנִינָן חָשׁוּב בְּאֵתִי לְיָךְ,
 אֲדוֹנִי! — פָּנָה אֶל הָאֲרִיָּה: — הִנֵּה הִבֵּאתִי לְךָ אֲמֻצְעֵי שֵׁשׁ
 בּוֹ הַסִּגְלָה לְהַנְחִיל אוֹתְךָ כַּח וְאֵיל לְמִשַׁל עַל כָּל אַחִיךָ.

— שְׁבוּ־נָא שְׁנֵיכֶם! — נָהֵם הָאֲרִיָּה; וְאַחֲרֵי־כֵן פָּנָה אֶל
 הַתִּישׁ וַיִּשְׁאַלְהוּ:

— הָאֵם כֵּהֵן הִנֵּךְ?

— כֵּהֵן אֲנִי! — עֲנֵה הַתִּישׁ. — וּמִלֵּבֵד זֹאת הִנְנִי אַחַד
 הַמְּלָמְדִים הַגְּדוֹלִים אֲשֶׁר בְּאַרְץ.

— יִקְרָתָּ בְעֵינַי! — קִרְא הָאֲרִיָּה. — מַה תַּתֵּן לִי אִפּוּא:
תְּרוּפָה אוֹ קִמְעַ?

— הַנְּנִי לָתֵת לְךָ קִמְעַ! — עֲנֵה הַתִּישׁ.
— וְעַל מַה תִּכְתֵּב אֶת הַקִּמְעַ? — שֶׁאֵל הָאֲרִיָּה.
— עַל עוֹר-הַצִּבְעַ! — עֲנֵה הַתִּישׁ.
— אֵיךְ שֶׁקָּר יִדְבְּרוּ! — קִרְא הַצִּבְעַ. — מֵעוֹדוֹ לֹא הָיָה כֹהֵן.
— אֵיךְ עֲרַבְתָּ אֶת לְבָבְךָ לְהַעֲלִיב אֶת פְּנֵי כֹהֲנָיו! — שֶׁאֵג
הָאֲרִיָּה בְּרָגוֹ אֶל הַצִּבְעַ; וְאַחַר פָּנָה אֶל הַתִּישׁ: — יִקְרִי, אֵיזָה
עוֹר דְּרוֹשׁ לְךָ: עוֹר נִקְשָׁה אוֹ עוֹר טָרִי?
— דְּרוֹשׁ לִי עוֹר טָרִי, אִם אֶפְשָׁר לְהַמְצִיא עוֹר כֹּזֵה, —
עֲנֵה הַתִּישׁ.

כְּשִׁמְעַ הַצִּבְעַ אֶת דְּבָרֵי הַתִּישׁ, פָּנָה אֶל הָאֲרִיָּה וַיֹּאמֶר:
— עָלַי לָלֶכֶת — שְׁלוֹם, אָחִי!
— כִּתֹּר לִי זַעִיר! — אָמַר אֵלָיו הָאֲרִיָּה.
— חוֹשֵׁב אָנִי, כִּי כּוֹנְנֶתָם פֹּה לְצִבְעַ אַחֵר.
— אַמְנָם, צִדְקָתָ! — עֲנֵה הָאֲרִיָּה: — הַדְּבָרִים נֹאמְרוּ עַל
צִבְעַ בְּדֶרֶךְ כָּלֵל. אֲבָל מִפְּנֵי שֵׁשׁ לָנוּ צֶרֶךְ בְּצִבְעַ, וְאַתָּה הַנָּךְ
פֹּה, לָכֵן הוֹאִילָהּ וְחִפָּה לִי עוֹד מֵעַט.
— כִּרְצוֹנְךָ, כֵּן אֶעֱשֶׂה! — עֲנֵה הַצִּבְעַ בְּהַכְנָעָה.
— תָּנֵה לִי אִפּוּא חֲתִיכָה מֵעוֹרְךָ, לְכַתֵּב עָלָיו אֶת הַקִּמְעַ!
— הֵה, אָחִי! הֲלֹא זֶה אֵי-אֶפְשָׁר.
— מַהֲרָה וְהַפְּשֵׁט מֵעֲלֶיךָ חֲתִיכַת עוֹר! הֲלֹא יִדְעַתָּ, כִּי
כְּאֲבֶךָ יִגְדֹל פִּי-שְׁבָעָה, אִם אָנִי בַעֲצָמֵי אֶפְשִׁיט אֶת
הָעוֹר מֵעֲלֶיךָ.

הַצְבֵּעַ הַפְּשִׁיט עוֹר חֲתִיכַת עוֹר מִצְלָעוֹ, וַיִּשְׁלִיכֵהוּ לְפָנָי
הַתִּישׁ בְּקִלְלוֹ אוֹתוֹ מִמְּכֹאֲבָיו.

הַתִּישׁ טָבַל אֶת הָעוֹר בְּדָבֶשׁ אֲשֶׁר בְּכֶדוֹ, וַיִּתְּנֵהוּ לְאַרְיֵה.
— אָכֵן, הַקִּמֵּעַ מְתוֹק מְאֹד לְחֻכּוֹ! — אָמַר הָאַרְיֵה בְּבָלְעוֹ
אֶת הָעוֹר. — הָאֵם לֹא תִתֵּן לִי, הַצְבֵּעַ, עוֹד חֲתִיכָה מֵעוֹרָךְ?
הַצְבֵּעַ קָרַע עוֹד חֲתִיכַת עוֹר מֵעַל בְּשָׂרוֹ וַיִּשְׁלִיכֵהוּ
לְפָנָי הַתִּישׁ, — וּבֵין כֹּה וְכֹה בָּרַח מִהַמְּעָרָה.

— אֲנִכִּי מִלֶּךְ-הַחַיּוֹת! — שָׁאָג הָאַרְיֵה בְּהוֹד קוֹלוֹ —
וַיִּקְפֹּץ מִתּוֹךְ הַמְּעָרָה וַיִּדְלַק אַחֲרָי הַצְבֵּעַ. לְסוֹף הַשִּׁיג אֶת
הַצְבֵּעַ וַיִּכְהוּ אֶרְצָה בְּכַפּוֹ הַחֹזֶקָה, וַיִּפְשֵׁט אֶת עוֹרוֹ מֵעַלָיו.
אַחֲרֵי-כֵן תָּלָה אֶת הָעוֹר עַל גְּבוֹ, וַיֵּשֶׁב אֶל מְעוֹנוֹ.

— הַתִּישׁ! הִנֵּה הִבֵּאתִי עוֹר לְמִדֵּי לְקַמֵּעַ! — נָהֵם הָאַרְיֵה
עַל פְּתַח מִשְׁכְּנוֹ.

אוֹלָם הַתִּישׁ כָּבַר נְעֵלָם מִהַמְּעָרָה.

מדוע הקופים אינם בונים להם בתים.

באחד הבקרים כסו השמים עבים ומטר סוחף נתך ארצה. וישתומם הקוף למראה עיניו, כי מעולם לא ראה את המטר ברדתו ארצה.

— מה זאת? — קרא הקוף, — הלא המים הנם מתחת, וברצותי להתרחץ בהם, עלי לקפץ לתוכם ולטבל בהם; ועתה הנה המים ממעל, ואני נרטב גם מבלי שאטבל בהם! — ברצותי להתרחץ בהם, — הוסיף הקוף לדבר אל נפשו, — ישביעוני המים ענג. אולם עתה היו לי לזרא! מה אעשה אפוא, אם לא יחדל המטר מרדת כל הימים?

הוא קפץ מעץ אל עץ, כדי לחסות בין הענפים מפני המטר המרטיבו. אולם טפות המים חדרו מבעד לעלים וירגזו את מנוחתו בלי הרף.

כאשר חדל המטר, הלך לו הקוף לטיל. בדרך פגש אותו צב-השריון. אולם הקוף היה שקוע במחשבותיו ולא ראה אותו.

ויאמר אליו צב-השריון:

— שלום, הקוף!

אז ראה הקוף את הצב, ויען:

— שלום, צב-השריון!

— נדמה לי — אמר הצב אל הקוף, — כי הנך תפוש

במחשבות. במה אתה מהרהר?

— פלא חולל בעולם! — ענה הקוף: — פתאם לפתע
החלו המים לרדת ממעל, בעת אשר עד כה היו אך ורק
מתחת, — וירטיבו אותי הטפות במקום ששם עמדת, גם
מבלי שטבילתי בהם.

— הלא זה הוא המטר! — קרא צב-השריון.
וכאשר לא הבין הקוף. את דבריו, באר לו צב-השריון,
כי לפעמים ירדו גם המים ממעל, וכעבר איזה זמן יחדלו
מרדת ארצה.

— הכל אתה יודע! — אמר הקוף בהתפעלות אל
הצב. — אכן, אתה החכם מכל החיות! אמר לי: מאין ידעת
את כל זאת?

— יען כי כביר-לימים הנני, — ענה הצב.
— בן כמה שנים אתה?
— לא אדע זאת אל גכון. בעוד ימים אחדים חל יום-
הלדתי, והנני משער, כי ימלאו לי כבר מאתיים שנה.
— הוי, — קרא הקוף. — הנך כבר זקן מפלג!
— אף אמנם, — ענה הצב, — אנחנו, הצבים, מאריכים
ימים. ומלבד זאת מוצאי הוא מגזע עתיק. אולם אתם,
הקופים, הנכם צעירים הרבה ממנו, ולכן יש הרבה דברים
בעולם שהנם ידועים לנו, ולכם אינם ידועים.
— הגד לי אפוא, הישיש, — אמר הקוף, — אולי ידוע
לך גם כן, איך אפשר למצא מחסה ממטר?
— כן! — ענה הצב. — יודע אני מחסה ממטר. עליך
לכנות לך בית, כאשר בנו להם אחרים.

— מה זה בית? — תמה הקוף. — לא שמעתי את הדבר הזה בלתי היום!

ויסבר לו הצב, כי הצפור בונה לה קן; השועל בוחר לו מאורה לשבתו בה, וכן יתר החיות.

— ואיך בונים את הבית? — שאל הקוף.

ויורהו הצב את תורת הבנין, עד אשר ידע אותה הקוף לכל פרטיה.

אז אמר הקוף אל צב-השריון:

— אכן, אתה הוא החכם מכל חיה! ועתה הנה אשוב אל אחי והוריתי אותם את כל התורה הזאת. ויפרדו שניהם בברכה איש מעל אחיו, וישב הקוף אל בני מינו.

ויקהל הקוף את כל בני-שבטו, ויאמר אליהם:

— שמעו-נא, אחי! פגש פגשתי את צב-השריון ואספר לו על-דבר כל הענוים שאנחנו סובלים מהמטר. ויגד לי הצב, כי כל החיות בונות להן בתים, ובהם הן מוצאות מחסה ממטר. הבו אפוא, אחים, נבנה לנו בתים גם אנחנו! ויריעו כל הקופים פה אחד:

— אכן, צדקו דבריך מאד! בתים נבנה לנו, ובהם נחסה מהמטר.

אולם בגשתם אל עבודת הבנין החל מטר עז לרדת ארצה מחדש, — והקופים נסו איש לעברו למצא להם מחסה להסתר שם.

וְכַאֲשֶׁר נֶאֱסָפוּ שׁוֹב בַּיּוֹם הַשֵּׁנִי, קָרְאוּ כָּל הַקּוֹפִים
פֹּה אֶחָד :

— עֵתָה לֹא נֶאֱבַד עוֹד זְמַן לָרִיק; בְּמַהֲרָה נִתְחִיל בְּעִבּוּדָה.
— מִתִּי? — שָׁאֵל אֶחָד מֵהֶם.
— מְחַר! מְחַר! — קָרְאוּ כָּלֵם. — עַל כָּל אֶחָד מֵאַתְנוּ
לְהֵבִיא גֹזַע־עֵץ אוֹ קוֹרֶה; וְכַאֲשֶׁר אֵךְ יֵאִיר הַשַּׁחַר נִחַל
בְּעִבּוּדָתָנוּ.

וַיִּשְׁכִּימוּ הַקּוֹפִים מִמְחַרְתָּ וַיִּקְהִלוּ אֶל מְקוֹם אֶחָד.
— הִבֵּה נִגַּשׁ אֶל הָעִבּוּדָה! — קָרָא הַקּוֹף שְׂדַבֵּר עִם
צֶבֶה־הַשְּׂרִיזוֹן. וַיִּקְרְאוּ אֵלָיו כָּל הַקּוֹפִים:
לְמַדְנוּ אֶת תּוֹרַת הַבְּנִין עוֹד הַפַּעַם!

וַיִּלְמְדוּם הַקּוֹף עוֹד הַפַּעַם אֵיךְ לְהִכִּין אֶת חֲלָקֵי הַבְּנִין
וְאֵיךְ לְבַנּוֹת. אוּלַם בְּעֵת דְּבָרוֹ אֶל אֶחָיו הַקּוֹפִים, פָּנּוּ הֵם
אִישׁ־אִישׁ אֶל עֲנִינָיו שְׁלוֹ: אֶחָד הִתְחַמֵּם בְּשֶׁמֶשׁ, הַשֵּׁנִי
הִשְׁתַּטַּח עַל אֶבֶן בְּנַחַת, הַשְּׁלִישִׁי הִלָּךְ לְבַקֵּשׁ לוֹ מִזּוֹן.
וְהָאַחֲרִים שׁוֹב הַקִּיפּוֹ אוֹתוֹ בְּשִׂאלוֹתֵיהֶם: אֵיךְ מְקַצִּיעִים
אֶת הָעֵץ, וּמָה עוֹשִׂים בְּעֵץ הַמְקַצֵּעַ, וְעוֹד שְׂאֵלוֹת חֲשׁוּבוֹת
כְּאֵלֶּה.

וּבֵין כֹּה וְכֹה עָבַר הַיּוֹם וְהַחֲשָׁךְ יָרַד עַל הָאָרֶץ.
— הַשֶּׁמֶשׁ כָּבַר בָּאָה! — קָרָא קוֹף אֶחָד.
וַיִּתְבּוֹנְנוּ כָּל הַקּוֹפִים עַל סְבִיבוֹתָם וַיִּרְאוּ, כִּי אֵף
אֲמָנָם בָּא הָעֶרֶב, וַיִּקְרְאוּ בְּשִׁשׁוֹן:
— אֵף כִּי לֹא עָשִׂינוּ עוֹד מְאוּמָה, הִנֵּה הִרְבֵּה לְמַדְנוּ
בְּמִשָּׁךְ הַיּוֹם. מְחַר הַשָּׁפָם אֲנַחְנוּ נִגְשִׂים אֶל הָעִבּוּדָה!

וילכו לדם למנוחתם.

ויהי בלילה וירד שוב המטר על הארץ. וכאשר האיר הבקר, התאספו כל הקופים על פני האחו, ויאמרו איש אל אחיו:

— אוי, מה נרטבנו בלילה! הבה נתחמם קצת בשמש תחלה.

וישבו להם כל הקופים להתחמם בשמש וישבו בחפוקי ידים כביום אתמול. — עד אשר הגיע שוב הערב. וגם הימים הבאים עברו עליהם ללא עבודה. ובחפצם לגשת סוף-סוף באחד הבקרים אל עבודתם מיד אחר עלות השחר, — קרא אחד מבין הקופים אל אחיו שדבר עם צב-השריון:

— הגידה נא, האם לא היום חל יום-הלדת צב-השריון?

— אמנם כן, היום! — ענה הקוף.

— אם כן, הלא עלינו לשלח לו את ברכתנו ליום-

הלדתו ואת תודתנו על עצתו היקרה, אשר יעץ לנו.

— כן, כן, — קראו כל הקופים. — עלינו להביע לפניו

את תודתנו וברכתנו!

— ומי ילך?

— כלנו נלך! עצתו יקרה לכלנו עד מאד! נלך אפוא

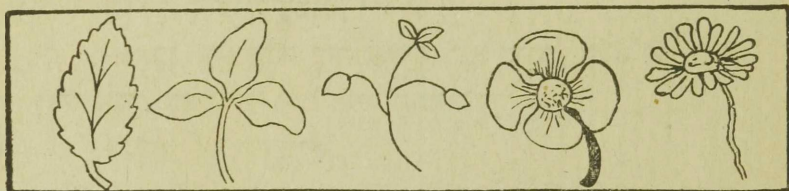
אליו ברב עם לברכו.

וילכו כל הקופים ויבאו אל צב-השריון. וכאשר

הגידו לו עד כמה הם מוקירים את עצתו אשר יעץ להם, —

שמח על זה צב-השריון מאד, וישאל אותם:

— והאם בניתם לָכֶם כֶּבֶד בְּתִיִּם?
 — לַעֲת־עֲתָה עוֹד לֹא בָנִינוּ, — עָנּוּ הַקּוֹפִים.
 — אִם כֵּן, — אָמַר לָהֶם צַב־הַשְּׂרִיּוֹן, — שׁוּבוּ אֶל מְקוֹמְכֶם;
 וְכַאֲשֶׁר תַּעֲבֹרְנָה מֵאֲתֵימ שָׁנָה, תָּבֹאוּ אֵלַי בַּפֶּעַם הַשְּׁנִית
 לְהוֹדִיעַנִי אִם בְּתִיכֶם נִבְנוּ כֶּבֶד.
 וַיִּשׁוּבוּ הַקּוֹפִים אֶל מְקוֹמָם וַיִּשְׁבוּ יַחְדָּו לַחְקֹר לָמָּה
 נִתְפַּוֵּן צַב־הַשְּׂרִיּוֹן בְּדַבְּרָיו. וַיַּחְקְרוּ וַיִּזְדַּרְשׁוּ בְּדַבְּרָיו בְּחָרִיצוֹת
 וּבְהַתְמַדָּה רַבָּה...
 לָמֵן הַיּוֹם הַהוּא כֶּבֶד עָבְרוּ מֵאֲתֵימ שָׁנָה אַחֲרוֹת,
 וְהַקּוֹפִים עוֹד טָרִם נָגְשׁוּ לְבָנוֹת אֶת הַבְּתִיִּם.
 וּבְגִלָּל זֶה אֵין לְקוֹפִים בְּתִיִּם עַד הַיּוֹם הַזֶּה.

על־ית־הַרְגֵל לַמֶּכָּה.

מורה אחד החליט בנפשו לעלות ברגל לעיר הקדושה
מכה, כי היה האיש ירא את אלהים עד מאד. ויהי לו סוס
רזה, רק עורו על עצמותיו. ויעל האיש על סוסו וירכב
עליו, עד אשר עיף עיף הסוס. פתאם בא צבע לקראת האיש
ויאמר אליו:

— לָאן פָּנִיךָ מוּעֵדוֹת, אֲדוֹנִי ?

ויען המורה:

— אָנִי עוֹלָה לַמֶּכָּה הָעִיר הַקְּדוּשָׁה.

ויאמר אליו הצבע:

— אֵל הַשָּׁמַיִם יִשְׁלַח לְךָ אֶת בְּרַכְתּוֹ וַיִּקַּל מֵעֲלֶיךָ אֶת

סַרְח הַדֶּרֶךְ.

— אוי — ענה האיש, — נדמה לי, כי אללה כועס עלי,

כי על כן עיף הוא סוסי עד מאד וכחותיו עזבוהו:

הצבע התבונן בסוס, ויאמר:

— אַכֵּן, אֵין פִּלְא בְּזֵה שְׁעִיף הוּא סוּסְךָ, הֲלֹא זָקֵן הוּא

וְדַל־בֶּשֶׂר. הַאֵיִן לְךָ סוּס אַחַר תַּחֲתִיו ?

— לא — ענה האיש.

— וְאוּלָם אֵי־אֶפְשֶׁר כָּלֵל, כִּי תִגִּיעַ עָלָיו לַמֶּכָּה. עֲלֶיךָ

לַמְצֵא לְךָ חִיָּה אַחֲרֵת לְרִכְבּ עָלֶיהָ.

— וּמַאיִן אַקַּח ? — שָׁאֵל הָאִישׁ.

— לוֹ לַעֲצָתִי תִשְׁמַע, — אָמַר הַצֶּבַע, — אִךְ טוֹב תַּעֲשֶׂה

אִם נִשְׁחַט אֶת הַסּוּס וְנִאֲכַלְהוּ. וְאֲנִי אֶרְכִּיב אוֹתְךָ עַל גְּבִי

ואוליך אותך למכה, כי גם אני הולך שמה.
 — חושב אנכי, כי לרמותני אתה אומר, — אמר האיש
 אל הצבע.

אז נשא הצבע את עיניו אל השמים, ויאמר:
 — מה זה עלי על דעתך? האין אלהים בלבי, כי
 ארמה איש קדוש כמוך העולה למכה העיר הקדושה?
 — טוב אפוא! — אמר האיש. — אני נותן בך אמון.
 וירד מעל הסוס ארצה, והצבע טרף את הסוס.
 אחרי־כן אמר האיש לעלות על הצבע ולרכב עליו.
 אז אמר אליו הצבע:

— חכה עוד זמן־מה. הנה ארוץ אל גורי להביא להם
 נח בשר ולהפרד מאתם, ותכף אשוב אליך.

האיש הסכים לזה, והצבע מהר וירץ אל מעונו.
 עברה שעה ארכה — והצבע לא שב ויתעצב האיש
 אל לבו ויבן, כי אף הערים לו הצבע, ויך באגרופו על חזהו.
 והנה בא לקראתו תן וישאלהו:

— מה זה קרה לך, אדוני?

ויספר לו האיש את אשר קרהו.

— אל תתעצב אל לבה, אדוני! — אמר אליו התן —

אנכי אביאנו אליך.

הוא הרים את כלי־הרתמה של הסוס ונתח בשר
 שהשאיר הצבע וישא אותם וילך. ובלכתו השליך את כלי־
 הרתמה אחד אחד לארך כל הדרך, עד באו לפני מאורת
 הצבע.

— פתח לי הצבע, אני, התן, באתי אליך! — קרא התן
בעמדו לפני פתח המערה.

אין קול ואין קשב.

ויוסף התן ויקרא:

— פתח לי! בשורה טובה הבאתי לך.

מיד נשמע קול הצבע מתוך המערה:

— שלום באך, התן! מה יש חדשות?

— נבלת פרה שמנה מצאתי ליד הדרך. הנה הבאתי

לך גתח מבשרה, — ענה התן, ויזרק אליו את גתח הבשר
אשר לקח אתו.

הצבע בלע את גתח הבשר ויאמר:

— הבה ונגלכה!

ויילכו שניהם. הצבע רץ מהר, אולם התן הלך אחוריו

לאט לאט ויפגר בלכתו. וסוף קצרה רוח הצבע ויאמר:

— תמיד הלא היית קל ברגליך, ולמה זה תלך היום

לאט לאט?

ויען התן ויאמר:

— אני חש כאב ברגלי מאז הבקר.

— זהו רע מאד! — קרא הצבע. — העוד רב הדרך

אשר לפנינו?

— כן — ענה התן, — עוד מרחק רב לפנינו.

— אם כן הלא יאכל האריה את בשר הפרה עד באנו

שמה. עלה ורכב על גבי, ואני ארוץ שמה מהר.

ויעל התן על גב הצבע וירכב עליו.

כַּאֲשֶׁר עֲבַר. הַצְבֵּעַ דְרֹךְ מְעֵטָה, הִחַל הַתֵּן לְהֵאָנֵחַ
 וּלְהֵאָנֵק, כְּאֵלוֹ חֵשׁ כְּאֵב בְּגוּפוֹ, וַיֹּאמֶר:
 — כִּתֵּר לִי זַעִיר. עָלִי לְרֹדֶת אֶרֶצָה, כִּי שַׁעְרוֹתַיךָ
 דוֹקְרוֹת אֶת בְּשָׂרִי.

הַצְבֵּעַ בָּא עַד הַמְקוֹם שֶׁשֵּׁם הַשְּׁלִיךְ הַתֵּן אֶת הַמַּרְבֵּד
 שְׁמַתַּחַת לְאַקָּף, וַיֹּאמֶר:

— קַח־נָא אֶת הַמַּרְבֵּד וּפְרוֹשׂ עַל גְּבִי, וְאִזּוּ לֹא יִכָּאֵב
 לְךָ עוֹד בְּשִׁבְתְּךָ עָלַי.

אוּלָּם כַּעֲבֹר רְגָעִים מִסֹּפֶר הִחַל הַתֵּן לְצַעֵק מִחֻדָּשׁ:
 — אֵין אֱלֹהִים מִבְּלַעֲדֵי אֱלֹהֵי! אֵינְנִי יִכַּל לְהִשְׁאָר
 עוֹד עַל גְּבִיךָ. עָלִי לְרֹדֶת, לְרֹדֶת אֶרֶצָה...

אִזּוּ עֲבַר הַצְבֵּעַ עַל הַמְקוֹם שֶׁשֵּׁם הָיָה מִנְּחַ הַמְתָּג,
 וַיִּקְרָא בְּחַמַּת־רוּחוֹ:

— יִקְחֶךָ הָאִפֶּל! הִנֵּה אֲשִׁים אֶת הַמְתָּג לְתוֹךְ פִּי, וְאֲתָה
 תֵּאָחַז בְּכַפּוֹתַיךָ בְּמוֹשְׁכוֹת וַיִּנְעַם לְךָ לְרַכֵּב עָלַי. מִהֲרֵה וְקַח
 אֶת זֶה, פֶּן יִבֹּא הָאֲרִיָּה וְלָקַח מֵאֲתָנּוֹ אֶת טְרַפְנוֹ.
 כַּעֲבֹר זְמַן־מָה הִגִּיעוּ עַד הַמְקוֹם שֶׁשֵּׁם הָיוּ מִנְּחִים
 הַדְרָבוֹנוֹת.

— הַבִּיטָה וּרְאֵה — קְרָא הַתֵּן — מַה יָפִים הֵם הַדְרָבוֹנוֹת
 הָאֵלֶּה!

— אֶךְ הַבְּלִים תִּדְבֹּר, — אָמַר הַצְבֵּעַ.

— לֹא אֶסַע הֲלָאָה, אִם לֹא תִתֵּן לִי לְקַחַת אֶת
 הַדְרָבוֹנוֹת הָאֵלֶּה, — אָמַר הַתֵּן.

הצבע עמד בלכתו, והתן הרים את הדרבונות ויקשר
 אותם ברגליו, ויסעו לדרכם.
 לסוף הגיעו אל פּרשת-דרכים, שמעבר השמאלי
 נראה המקום ששם ישב המורה, והצבע אמר לנטות אל
 העבר הימני.

— על מה זה אתה אומר לנטות ימינה? — קרא התן.
 — יען כי פה הדרך יותר נעימה, — ענה הצבע.
 — לא כן, אחי! הלא מעבר השמאלי מטל הטרף, —
 אמר התן, ויך בדרבונות שברגליו על פני שוקי הצבע.
 הצבע נהם מכאב ויפן אל העבר השמאלי ויבא עד
 המקום ששם ישב המורה. אז קפץ התן מעל גבו ויקרא:
 — הנה, אדוני, בעל-חובך לפניך! עלה ורכב על גבו.
 ואל-נא תשכח להצליף עליי בשוט אשר בידך כראוי לו,
 ואז יכנע לפניך. הלא כן, אתה הצדיק, אין אלהים
 מבלעדי אלה?